

Για να ξεπερασουμε την υποκρισια μας (προλογος)

Μα τελικά πόσο υποκριτική είναι η κοινωνία που ζούμε;

Μήπως αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να γελάσουμε με την υποκρισία όλωνών μας και να προχωρήσουμε μπροστά κάνοντας αυτό που θέλουμε εμείς, άσχετα από τις υποχρεωτικές οδηγίες του “πολιτικά ορθού” του “Χριστιανικά ορθού” και όλων των “ορθών” και “καθιστών” που μας επιβάλλουν και που εμείς με την σειρά μας επιβάλλουμε στα παιδιά μας;

Ή μήπως, σε τελική ανάλυση μπορούμε (για το “πρέπει” θα μιλήσουμε μετά) να αγνοήσουμε όλες αυτές τις οδηγίες και να εκπληρώσουμε τους πόθους μας;

Θέλω την γνώμη σας εδώ.

Και εγώ θα προσπαθήσω να το βγάλω όλο αυτό μου το απωθημένο μέσα σε μία ιστορία.

Θα είναι σε συνέχειες και σε τρεις χρόνους. Παρελθόν, παρούσα κατάσταση και τρέχοντα.

Και θα βγαίνει εδώ μία φορά την βδομάδα (ελπίζω).

Δεν έχω γράψει κανένα βιβλίο και ούτε έχω σκοπό να κάνω κάτι τέτοιο.

Οπότε δείξτε επιείκεια και υπομονή.

Ας πούμε ότι κάνω ψυχοθεραπεία στον εαυτό μου με σας θεατές.

Τις ώρες αλλά και τα λεφτά που θα ξόδευα για ψυχανάλυση σας τις κερνάω μπύρες (το εννοώ).

Καλαμάρης Στέφανος

-I- Η φυγή από το κλουβί

Η ομίχλη δεν κατάφερε να μας κρύψει.

Δεν είμαι καν σίγουρος για το αν θέλαμε να κρυφτούμε. Ίσως από τους εαυτούς μας για αυτό που κάναμε. Βλέπετε, παραβιάζαμε τους ηθικούς κανόνες της κοινωνίας που μας περιέβαλε. Άλλωστε η ομίχλη είχε έρθει μετά, όταν δεν την περιμέναμε. Και την υποδεχθήκαμε με ένα χαμόγελο. Ήταν σύμμαχος.

Στο δασάκι του Άη Γιάννη είχαμε πάει σε μία προσπάθεια να απομακρυνθούμε από τον κλοιό της πόλης. Να ξεφύγουμε από τις επιταγές του “πολιτικά ορθού” και να κάνουμε αυτό που θέλαμε εμείς. Δεν ζητήσαμε από κανέναν τίποτα, δεν πήραμε τίποτα χωρίς να ρωτήσουμε, δεν είχαμε κάτι κακό στο μυαλό μας. Ίσα-ίσα!

Και τώρα αυτό.

Γαμώτο. Τι ωραία που είχε ξεκινήσει! Είχαμε πάρει μαζί μας όλα όσα χρειαζόμασταν. Μία ψάθα της παραλίας από το καλοκαίρι για να μην λερωθούμε με τα ρετσίνια και τα χώματα, δύο σάντουιτς για μετά, δύο μπουρίτσες για την δίψα, ένα μπουκάλι νερό για να πλυθούμε αν χρειαστεί, μουσική κλεισμένη σε ένα ηλεκτρονικό κουτί και εγώ είχα μαζί μου και ένα μαχαίρι. Μη φανταστείται κανα κουζινομάχαιρο μεγέθους “Ψυχώ”. Μπα, ένα σουγιαδάκι ήταν. Κάπως μεγαλύτερο από νυχοκόπτη, χωρίς επιθετικά αιχμηρή μύτη, φτιαγμένο από ακριβό, βαμένο κόκκινο αλουμίνιο, με κεραμική λάμα στο χρώμα του γραφίτη φτιαγμένη να κόβει και όχι να τρυπάει. Α, γιατί το πήρα μαζί μου; Ναι, έχω κάποια μανία με τα μαχαίρια. Κάτι στα γονιδιά μου ίσως. Δεν ξέρω.

Δεν είμαι κατασκευαστής, ούτε και είναι σύνεργα της δουλειάς μου. Τα χρησιμοποιώ όπως και ο υπόλοιπος, πολύς κόσμος. Όποτε όμως ξεφεύγω για μία από τις ατελείωτες διαδρομές που κάνω σε παραλίες και ορεινά μονοπάτια, κουβαλώ ένα από τα μαχαίρια μου μαζί. Προσπαθώ πάντα να πείσω τον εαυτό μου ότι “ίσως το χρειαστώ”. Και μερικές φορές μου έχει χρειαστεί ένα μαχαίρι στις βόλτες μου. Αλλά θα τα κατάφερα και χωρίς αυτό γιατί μέχρι τώρα η χρησιμότητά τους ήταν ελάχιστη. Η μόνη φορά που μου στάθηκε ένα μαχαίρι πραγματικά χρήσιμο ήταν όταν ελευθέρωσα έναν γλάρο από το παραγάδι που είχε καταφέρει να τον τυλίξει. Ξεφεύγω όμως.

Σε όλη την διαδρομή, και μέχρι να παρκάρουμε το αυτοκίνητό της, το Μαρικάκι δεν είχε βγάλει άχνα. Δεν είχε γυρίσει καν να με κοιτάξει. Αχ αυτή η ματιά της. Με έλυνε σαν να ήμουν ένα κομμάτι σκουριασμένο μέταλλο και εκείνη καμίνι χυτηρίου. Εγώ αισθάνθηκα την νευρικότητά της και προσπάθησα να την κάνω να γελάσει. Τα κατάφερα, αλλά επέμενε με μανία να κοιτάει ίσια μπροστά της τον δρόμο που περνούσε με φόρα κάτω από το αυτοκίνητο.

Φτάσαμε. Γύρισε λοιπόν και με κοίταξε. Με συγκρατημένη χαρά. Και εγώ κάπως έτσι ένοιωθα. Γιατί η Μαριώ (όπως την φώναζε η μάνα της και ο υπόλοιπος κόσμος) δεν ήταν για μένα ένα ακόμη σημάδι επιτυχίας στο μποξεράκι μου. Ήταν κάτι παραπάνω από αυτό. Θέλαμε ο ένας τον άλλον πολύ καιρό τώρα, και περιμέναμε όσο καιρό χρειαζόταν για να παρθούμε. Και αυτή η στιγμή είχε έρθει. Με μεγάλη μυστικότητα και με προσοχή μη μας δουν, το οργανώσαμε και φύγαμε. Και τώρα είμασταν σχεδόν στον προορισμό μας.

Παρκάραμε το αυτοκίνητο δίπλα στον δρόμο και πήραμε με τα πόδια το μονοπάτι που μας έβγαλε εδώ στο πλάτωμα. Η ανάμεικτη μυρωδιά του ρετσίνιου και των βελόνων από τα πεύκα ήταν από την αρχή κυρίαρχη. Το σκορπισμένο από τα δέντρα φως δεν έστεκε ούτε για λίγο ακίνητο. Η Μαριώ με κράταγε τόσο σφιχτά από το χέρι, που ήταν σαν να είχα μόνο εγώ την ικανότητα να πετάξω, και εκείνη απλά έπρεπε να κρατιέτε με το χέρι της από μένα. Πάταγα προσεκτικά με τις χοντροφτιαγμένες μου μπότες για να μην προσθέσω τον δικό μου θόρυβο στην αρμονία της φύσης. Πιό πολύ σε μία προσπάθεια να ενταχθώ και εγώ σε αυτό που θα έπρεπε ίσως να ήταν ο φυσικός μας κόσμος. Τα δικά της βήματα ακουγόταν μόνο επειδή με έναν μοναδικά δικό της τρόπο, κατάφερε να πατήσει όλα τα ξερά κλαδιά. Περιπατούσαμε στο μονοπάτι κάπως γρήγορα μόνο γιατί βιαζόμασταν να δοκιμάσουμε την αμαρτία μας. Τσαλαπατώντας δεκάδες κουκουνάκια και μύριες πευκοβελόνες, χώμα και σε λίγα σημεία λάσπη. Σπρώχνοντας με την άκρη των παντελονιών μας τους θάμνους από τα θυμάρια και τα ρείκια. Σκύβοντας όπου χρειαζόταν με ταπεινές υποκλίσεις στα κλαδιά των δέντρων που με περιέργεια έσκυβαν να μας δουν.

Ήταν μεσημέρι όταν είχαμε φτάσει, και ο Σεπτέμβρης μας έδινε μία από τις καλύτερες μέρες του. Είκοσι λεπτά κάναμε όλα κι’όλα και γίναμε μούσκεμα από τον ιδρώτα. Ίσως να έφαιγε η ανηφόρα. Θα κατηγορήσω όμως τις ενοχές που νοιώθαμε κι’οι δύο. Το κρύο βοριαδάκι ήταν μικρής έντασης και μοσχοβόλαγε φρεσκάδα. Το ηλιόφως στο πλάτωμα ήταν ζεστό και ευπρόσδεκτο. Οι ήχοι του δάσους πάντα μου αποσπούσαν την προσοχή αλλά αυτή η φορά ήταν εξαιρετική. Η προσοχή μου ήταν αποκλειστικά δωσμένη στο Μαρικάκι. Και αυτό θα μας έβγαине σε κακό.

Ξεκρέμασα το σακίδιο που είχα ζαλωθεί και το ακούμπησα πάνω σε μία πέτρα. Από την μπροστινή τσέπη έβγαλα την ψάθα και την άπλωσα στο πιό ίσιο και πιό στεγνό μέρος που βρήκα. Την στήριξα με δύο πέτρες να μην την πάρει ο Βορριάς και γύρισα να δω το Μαρικάκι και . . .

Θεοί του κόσμου όλου!! Του παλιού και του καινούργιου!!

Αυτή η Νεράιδα του δάσους ήταν το Μαρικάκι; Τι χορός μαγικός ήταν αυτός!!

Κάτι μουρμούριζε, ένα δικό της σκοπό. Είχε σφαλίσει τα μάτια και γύρναγε γύρω-γύρω με την παιδική, αφελή σιγουριά, ότι δεν θα πέσει ποτέ. Και εκείνο το εμπριμέ γαλαζοκίτρινο φουστανάκι όπως γύριζε την έκανε να πετάει, ψηλά, πιό ψηλά. Με τα χέρια απλωμένα ανοιχτά, τα κλειστά μάτια να σημαδεύουν τον ήλιο, ακροπατούσε σαν μπαλαρίνα και κάτι τραγούδαγε τώρα. Και φεγγοβόλαγε, μοσχομύριζε άνοιξη μέσα στο φθινόπωρο. Έβγαλα γρήγορα το μουσικόφωνο και τούδωσα να φάη Vivaldi. Όχι την Άνοιξη, αλλά το Φθινόπωρο.

Πέτυχε. Κατάφερα να την πάρω από τα μάγια του δάσους. Έτσι νόμισα.

Εκείνη με πήρε και με παρέσυρε μαζί της σε ένα άλλο, πιό συμβατικό χωρό. Ήξερε βλέπετε ότι ένας άντρας

δεν ήταν ικανός να καταλάβει την γυναικία μαγαία. Γυρίζαμε μαζί γύρω-γύρω σαν δύο φτερά από το ίδιο πουλί που πέφτουν όλοένα προς τα πάνω.

Το χαμένο μου βλέμμα την έκανε να γελάσει. Και εγώ ακόμα μία φορά χαμένος στην γητεία της, τώρα από το ήχο του αυθόρμητου γέλιου της και την εκθαμβωτικά λαμπερή έκφραση του προσώπου της, σάστισα. Με μεγάλη προσπάθεια για να μην αφήσω τις αισθήσεις μου να πάνε αλλού, προδόθηκα και παραδόθηκα με ένα: “Τι θα κάνουμε;” και μετά ακόμα χειρότερα “Πεινάς καθόλου;”

-II- Επιτέλους / Γιαντεμιά

Με κοίταξε με ένα βλέμμα εύθυμο και απορημένο μαζί, Έγειρε λίγο μπροστά το κεφάλι της μην παίρνοντας στιγμή την ματιά της από τα μάτια μου (εγώ δεν είχα άλλη επιλογή) και μου είπε εύθυμα, αλλά και με σιγουριά:

“Ναι, πεινάω, αλλά το φαγητό μπορεί να περιμένει” και μετά “χαζούλη”

Πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό μου η ερώτηση “αυτό τώρα είναι καλό;” και με τον φόβο μην σπάσω σε κομμάτια την στιγμή, άγγιξα απαλά το αριστερό της μάγουλο με όλα τα δάχτυλα του δεξιού μου χεριού, με όλη μου την παλάμη, όλο μου το είναι. Ήθελα να την αγγίξω, αυτο το κορίτσι, αυτή την γυναίκα. Το δέρμα της ήταν τόσο απαλό, λείο και δροσερό που θα άφηνα το χέρι μου εκεί για πάντα. Εκείνη, διαβάζοντας την σκέψη μου πίεσε το πρόσωπό της πάνω στο χέρι μου και με τα δυο δικά της χέρια το φυλάκισε πάνω στο μάγουλό της. Έκλεισε για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια και μετά τα ξανάνοιξε. Για μία στιγμή νόμισα ότι ένα δάκρυ προσπαθούσε να βγει από μέσα της. Την επόμενη στιγμή με είχε αγκαλιάσει σφιχτά. Ήταν τουλάχιστον δεκαπέντε πόντους χαμηλότερη από μένα και τα μαύρα μαλιά της, που μοσχοβολούσαν από κάποιο σαμπουάν με άρωμα περγαμόντο, μπήκαν στο μισάνοιχτο στόμα μου. Με έσφιγγε σαν να ήθελε να με φυλακίσει στην αγκαλιά της για πάντα. Και εγώ, που δεν περίμενα τόσο γρήγορη ανταπόκριση, που νόμιζα ότι θα παιδευτώ για την πάρω στην αγκαλιά μου τα είχα χάσει για ακόμη μία φορά.

Με το αριστερό μου χέρι την έσφιξα πάνω μου ακόμη περισσότερο πιέζοντάς της την πλάτη και με το δεξί, της χαϊδεξα τα πλούσια, απαλά, μακριά μαλλιά.

Και ξαφνικά ένιωσα κάτι πρωτόγνωρο. Κάτι που με τρόμαξε στην αρχή. Γίναμε ένα. Νοιώθαμε μαζί. Το ξέρω γιατί με κοίταξε με τέτοιο συγχρονισμό στον φόβο και στην απορία που αναγκάστηκα μετά να την ρωτήσω. Βιώσαμε μία απόδραση μέσα από το στήθος μας. Ένα φυλακισμένο πουλί να ξεφεύγει. Το ακούσαμε να φτερουγίζει (φοβισμένο;) ελεύθερο κοντά μας και έπειτα πιό μακριά. Αυτό μόνο. Μετά γυρίσαμε απορημένοι και οι δύο στην πραγματικότητα.

“Γιατί έχω την εντύπωση ότι το νοιώσαμε μαζί αυτό;” με ρώτησε απορημένη
“Μάλλον επειδή το νοιώσαμε μαζί” απάντησα χωρίς στην πραγματικότητα να ξέρω τι λέω.
“Δηλαδή εσύ αισθάνθηκες ένα πουλί . . .”
“Να ξεφεύγει από . . .”
“την φυλακή στο στήθος μας και να . . .”
“Φτερουγίζει στην αρχή κοντά μας και μετά . . .”
“Να απομακρύνετε προς τα ‘κει βιαστικό”
“Ναι”
“Μπρε ανατρίχιασα!!”
“Εγώ να δεις”

Το μούσι και το μουστάκι μου είχαν αρχίσει να ξεμπερδεύονται από τον μαύρο θύσανο που είχε στο κεφάλι της. Τραβήχτηκε λίγο, όσο για να μπορεί να με καρφώσει με το βλέμμα της και έγειρε πίσω το κεφάλι της ψηλώνοντας λίγο στις άκρες των ποδιών της για να φτάσει το φιλί μου. Δεν κατάλαβα ότι είχα σταματήσει να αναπνέω. Ένοιωθα μόνο την καρδούλα της να χτυπάει σαν τρελή. (Για μένα;)

Δεν κλείσαμε τα μάτια σε κείνο το φιλί. Ήταν ένα σύντομο, απαλό, γλυκό φιλί σαν δροσερό βερύκοκο, που μας ταξίδεψε Αύγουστο μεσημέρι στην παραλία. Είχαμε ανάγκη τους χυμούς και την γεύση του. Το άρωμά του και την μαλακιά υφή του μες’το στόμα. Τα χείλη της μύριζαν ματζουράνα. Οι ήχοι που έβγαιναν από μέσα της ήταν ερεθιστικοί. Είχα βγει τελείως από τον εαυτό μου. Νόμιζα ότι θα έρθουμε στο δασάκι να κάνουμε σεξ, μόνο. Και τώρα κάτι (όχι κάποιος) είχε τραβήξει το χόμα κάτω από τα πόδια μου. Προειδοποιητικά κόκκινα λαμπάκια άρχισαν να αναβοσβήνουν σαν τρελά, ήχοι διαπεραστικοί κινδύνου είχαν καλύψει την μουσική του Vivaldi και οσμή καμένου σκέπαζε τις ευωδιές των πεύκων. Στο στόμα όμως ένιωθα ακόμα το βερυκοκάκι με γεύση ματζουράνα.

Κοίταξα προσεκτικά τις προειδοποιήσεις και όλες έλεγαν “και μετά τι;” Το ένστικτό μου φώναζε “προχώρα, το τώρα είναι ανεκτίμητο” και “μην την αφήσεις να φύγει, κράτα τη”.

Το Μαρικάκι με κοίταξε σαν να περίμενε να πω ή να κάνω κάτι. Τουλάχιστον αυτήν την εντύπωση μου έδωσε. Δεν ήξερα τι να πω, γιατί δεν ήθελα να της πω κάτι που ίσως ήταν ψέμα. Και φυλακίζοντάς της με τα δύο μου χέρια το πρόσωπο την ξαναφίλησα. Αυτή την φορά με κλειστά μάτια. Ανταποκρίθηκε με το πιό ερωτικό φιλί που έχω νοιώσει στην ζωή μου. Και δεν είμαι πιτσιρικάς. Εικοσιπέντε ετών, με δεκαοχτώ χρόνια εμπειρία στην ηλικία αυτή.

“Γαλακτοπούρεκο” μου είπε χαμογελαστά σαν να έβγαζε διάγνωση.

Ίσως να ακούγετε παράξενο, ούτε ένα κύκλο δεν είχε διαγράψει ο δευτερολεπτοδείκτης στα ρολόγια αυτού

του κόσμου από το συμβάν με το 'πουλί' και εμείς γυρίσαμε στον κόσμο μας.

“Θετικό” απάντησα. “Αλλά όχι σπιτικό”

“Αν ήταν σπιτικό δεν θα ήσουν μαζί μου τώρα υποθέτω”

“Ναι είναι αλήθεια, ομολογώ” απάντησα “Δεν ξέρω από που το έμαθες, αλλά έχω βάλει κρυφές κάμερες στην κουζίνα σου και προσπαθώ να κλέψω τις συνταγές σου. και αφού δεν . . . “ αναγκάστηκα να σταματήσω γιατί άρχισε να γελάει τόσο ελεύθερα και τόσο δυνατά που έπρεπε να το απολαύσω.

“Μα καλά δεν ντρέπεσαι; Γέμισες την κοιλιά σου γαλακτομπούρεκο και μετά ήρθες να με βρεις;” μου πέταξε ειρωνικά “Τό’χετε για αφροδισιακό εσείς οι νησιώτες το γαλακτομπούρεκο;” μου σέρβιρε την σπόντα με νάζι.

“Αφροδισιακό!! Μπα είναι και αφροδισιακό; Δεν έχω ιδέα! Εσύ τα ξέρεις αυτά όχι εγώ”

Τι εννοείς εγώ τα ξέρω αυτά;” και αμέσως “Τι θέλεις να πεις δηλαδή;” με κοίταξε με ψεύτικη αυστηρότητα και άρχισε να απομακρύνετε σε μία γυναικεία προσπάθεια να γίνει πιστευτή.

Χαζολογήσαμε για αρκετή ώρα και ξαναβρεθήκαμε αγκαλιά. Σταματήσαμε να μιλάμε και σε λίγο βρεθήκαμε πάνω στην ψάθα. Ήταν σαν πουλάκι στα χέρια μου. Είμαι ένα ογδόντα και κάπου κοντά στα ενεννήτα κιλά. Το Μαρικόκι δεν είναι ούτε εξήντα. Και όμως με έβαλε κάτω, ανάσκελα, και ανέβηκε πάνω μου. Ήμασταν ακόμα ντυμένοι αλλά ξαναμένον από τα χάνδια και τα φιλιά. Απομάκρυνε τα χέρια μου από πάνω της και κάτι πήγε να μου πει. Αλλά η ματιά της κόλλησε κάπου πίσω από το κεφάλι μου. Αναγκάστηκα να ανασηκωθώ για να γυρίσω να κοιτάξω. Στην αρχή είδα μόνο τους θάμνους, Μετά πρόσεξα κάτι που έμοιαζε . . . που ήταν η σόλα ενός παπουτσιού. Δεν είναι παράξενο να βρεθεί ένα τέτοιου είδους σκουπίδι στο δασάκι του Άη Γιάννη. Αλλά αυτό εδώ έμοιαζε να έχει πεταχτεί . . . μαζί με το πόδι του ιδιοκτήτη του. Βλέπαμε μέσα από τους θάμνους μόνο την κάτω όψη ενός παπουτσιού, αλλά από τον τρόπο που έμενε έτσι μετέωρο ανάμεσα στα φύλλα . . .

“Κάτι μου λέει ότι βλέπω και παντελόني” μου ψιθύρισε φοβισμένα.

‘Σήκω” είπα σαν ήρεμη διαταγή “θα πάω να δω τι είναι” δήλωσα

Ήταν κοντά μας. Πέντε μέτρα, έξι., δεν ξέρω. Μετά από τόσες αστυνομικές ταινίες ήξερα ότι δεν έπρεπε να ακουμπήσω τίποτα και να μην χαλάσω οποιοδήποτε πιθανό ίχνος (που είχε αφήσει ο δολοφόνος;)

“Όχι ρε πούστη!!” Αν είναι δυνατόν, τι ατυχία είναι αυτή. Οι σκέψεις πέραναγαν σαν τραινάκι του Λούνα Παρκ σε κατηφόρα. “Φαίνεται να είναι νεκ . . . εε δεν ξέρω, αλλά νομίζω ότι δεν . . .”

Προσπαθούσα να την κοιτάω στα μάτια, όχι μόνο για να αποφεύγω να κοιτάω το πτώμα, αλλά για να προλάβω τις δικές της αντιδράσεις. Σηκώθηκε όρθια δίπλα στην ψάθα. Οπισθοχώρησα προσεκτικά προς το μέρος της και την πήρα στην αγκαλιά μου.

“Είσαι σίγουρος ότι είναι . . .”

‘Όχι, δεν είμαι, ούτε και θέλω να τσεκάρω”

Η ερώτηση ήταν η αναμενόμενη:

“Και τι κάνουμε τώρα;”

-III- Βιαστική έξοδος

“Πάμε να φύγουμε” Η απόφαση της, είχε φανερά ίχνη πανικού. Δεν γύρισα, με τράνταξε από το χέρι και μου το είπε πιό δυνατά. “Πάμε να φύγουμε!! Τώρα!”

“Μισό λεπτό, μπορεί ο ανθ . . .” δεν πρόλαβα να τελειώσω και η Μαριώ τσίριξε.

Γύρισα απότομα και την είδα με τα δάχτυλα σχεδόν χωμένα όλα στο στόμα να κοιτάζει έντρομη προς το μονοπάτι που μας είχε φέρει ως εδώ. Στην αρχή προσπάθησα να δω κάποια κίνηση, ίσως κάποιον (αυτόν που . . .) πίσω από τα δέντρα. Αλλά όταν η Μαριώ, πανικόβλητη μου τραύλισε τις λέξεις “καπνός, φωτιά, μανούλα μου” το είδα. Δεν ήταν τίποτα το απειλητικό, τουλάχιστον είχα την ελπίδα ότι δεν θα μας δημιουργούσε πρόβλημα. Ήταν απλά ένα σύννεφο ομίχλης, που περιδιάβαινε στο δασάκι, κρύβοντας λεπτομέρειες, θολώντας το τοπίο μονάχα με την δύναμη της υπόστασής του.

“Ομίχλη είναι γλυκιά μου, δεν είναι καπνός, μη φοβάσε” της αγάλιασα τους ώμους που είχαν αρχίσει να τρέμουν.

“Πάμε να φύγουμε, σε παρακαλώ!” Γύρισε και με κοίταξε με τόση αγωνία που παραλίγο να ξεχάσω ότι κάποιος λίγο πιό ‘κει μπορεί να ήταν πληγωμένος.

“Θέλω να δω μήπως και είναι ζωντανός” δήλωσα δείχνοντας προς το κρυμένο από τους θάμνους σώμα. “Αν ζει πρέπει . . . κάτι τέλος πάντων να κάνουμε”

“Ναι, να του δώσουμε πρώτες βοήθειες και να τον πάμε στο νοσοκομείο, να έρθει και η αστυνομία να πάρει κατάθεση, και: τι κάνετε κυρία Κανάστα στην ερημιά του Άη Γιάννη; και εσείς κύριε Σταμπέλη πως βρεθήκατε εκεί; Μαζί πήγατε;”

Σταμάτησα τον αγχωμένο της ειρμό “Θέλω μόνο να δω αν ζει, μετά θα φύγουμε και θα ειδοποιήσω από τηλεφωνικό θάλαμο το 166 ή την αστυνομία” Την κοίταξα με την λογική μου πιό δυνατή από την πανικόβλητη δικιά της. Δεν την αδικούσα όμως.

“Καλά, αλλά αν είναι ζωντανός μην τον ξυπνήσεις, μη σε δει” έβαλε τους όρους της διστακτικά.

Στην προσπάθειά μου να της δώσω ένα καθησυχαστικό φιλή μου γύρισε το μάγουλο. Μάλλον είχε δίκιο, δεν ήταν ώρα για τέτοια. Χωρίς να αργοπορήσω άλλο, έκανα τον κύκλο των θάμνων, προσέχοντας να μην αφήσω ίχνη σε λάσπες και να μην σπάσω κλαδιά. Μου πήρε πάνω από πέντε λεπτά. Ήταν τόσο μεγάλος ο θάμνος που από άλλη γωνία ήταν αδύνατον να δεις το σώμα που έκρυβε μέσα του. Πως είχε βρεθεί εκεί μέσα; Ο τύπος ήταν σίγουρα άντρας, πολλά κιλά μοιρασμένα στον κορμί του, σίγουρα πάνω από εκατό, αλλά όχι ιδιαίτερα ψηλός. Το μεγαλύτερο μέρος του κορμού του σκέπαζε μία βρώμικη, μάλλον καφέ καμπαρντίνα. Το σώμα του είχε πάρει μία πόζα σαν να κολυμπούσε πρόσθιο. Δεξί χέρι και πόδι τεντωμένα. Το κεφάλι του γερμένο στο πλάι, προς τα αριστερά, με το πρόσωπο χωμένο στις φυλωσιές. Λίγα μαλλιά άσπρα γύρω από τα αυτιά, λερωμένα με αίμα. Το πολύ αίμα φαινόταν να είναι στην κορυφή του κεφαλιού. Δεν έφτανε να δω τι είδους τραύμα (ή τραύματα) είχε, αλλά δεν είχα καμία όρεξη να ψάξω περισσότερο. Δεν ήταν αυτό που ήθελα. Κρατώντας την απόστασή μου από τον θάμνο που μέσα του είχε πέσει (πεταχτεί;) το σώμα του, έσκυψα να αγγίξω τον δεξί καρπό που ήταν κοντύτερα σε μένα. Μία μπόχα από αλκοόλ με χτύπησε κατά πρόσωπο και συνηθειοποίησα ότι δεν υπήρχε μυρωδιά από κόπρανα. Δεν θα έπρεπε; Δεν ήξερα. Σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να σκουπίσω τον καρπό του αφού τον αγγίξω. Άπλωσα δύο δάχτυλα, όπως είχα δει σε ταινίες, περνώντας το χέρι μου κάτω από τις φυλλωσιές. Και πριν καταφέρω να τον αγγίξω, με τίναξε πίσω με το ωστικό κύμα ενός και μόνο μουγκρητού.

Τρομάρα μου! Τον αγάπησα αυτόν τον φόβο εκείνη την στιγμή. Ίσως και να χαμογέλασα. Έμαθα ότι ήθελα και ήταν ότι ήλπιζα. Ήταν ζωντανός. Δεν μπορούσα να ξέρω σε τι κατάσταση ήταν η υγεία του, αλλά ήταν ζωντανός. Βιαστικά σηκώθηκα και έριξα μία ματιά πρώτα στην Μαριώ μου. Ήταν εκεί που την είχα αφήσει, ακίνητη, και με κοίταγε με τα μάτια γουρλωμένα. Της έγνεψα καθησυχαστικά και κάνοντας πάλι τον κύκλο πήγα κοντά της.

“Πάμε” της είπα γρήγορα “είναι ζωντανός”

“Είσαι σίγουρος; καλέ μου; Πως το ξέρεις;”

Δεν είχε ακούσει το μουγκρητό του. Καλύτερα. Θα την τρόμαζε ακόμα περισσότερο.

“Έλα πάμε να φύγουμε. Τον άκουσα να μουγκρίζει. Μάλλον είναι κάποιος μεθύστακας, βρωμάει αλκοόλ”

Ήμουν λίγο θυμωμένος μαζί του που μας είχε ξεγελάσει άθελά του, που μας είχε χαλάσει την καλύτερη μας μέρα.

Η ομίχλη ήταν εκεί και μας περίμενε στην αρχή του μονοπατιού. Δεν είχε προχωρήσει λες και την αποθούσε από την απέναντι μεριά του ξέφωτου το θέαμα του λιπόθυμου μεθύστακα. Όσο εγώ το έπαιζα άτρόμητος και λογικός η Μαριώ είχε μαζέψει στα γρήγορα τα λίγα πράγματα που είχαμε βγάλει, πίσω στο σακίδιο.

Παίρνοντάς το από τα χέρια της, την τράβηξα προς την φυγή μας.

Μπήκαμε στην ομίχλη ανατριχιάζοντας. Δεν είμαστε ντυμένοι ζεστά και η υγρασία μας πάγωσε δυσάρεστα.

Το μονοπάτι ήταν θολό μπροστά μας και με έκανε να νοιώθω σαν σε παραμύθι. Μόνο παιδική δεν ήταν η θέση μας. Έχοντας την προσοχή μου απασχολημένη στην σωστή ανίχνευση του μονοπατιού και στο να κρατάω από το χέρι σφιχτά την Μαριώ, δεν έδινα σημασία στους ήχους γύρω μου. Έπρεπε να φύγουμε γρήγορα και σε τέτοιες στιγμές κάποια σημαντικά γεγονότα τα προσπερνάμε σαν λεπτομέρειες. Άλλο ένα λάθος. Παρ’όλα αυτά δεν δυσκολευτήκαμε να βρούμε τον δρόμο προς το αυτοκίνητο και η διαδρομή μας φάνηκε πολύ πιό σύντομη απ’όταν είχαμε έρθει πριν . . . πόση ώρα; Κοίταξα το ρολόι μου. Απίστευτο! Είμασταν εκεί σχεδόν δύο ώρες! Δεν είχαμε αργήσει, αλλά ο χρόνος με είχε σίγουρα ξεγελάσει.

Το Κα μας περίμενε υπομονετικά. Ένα αυτοκίνητο με μοιραίο όνομα. Με το που το ακούμπησε η Μαριώ, το τηλέφωνό μέσα στην τσάντα της άρχισε να τραγουδάει με την φωνή ενός γνωστού τραγουδιστή ρομποτοποιημένη. Τινάχτηκε, όπως και εγώ λίγο πιό πριν.

“Εντάξει δεν είναι ο Μάνος, μάλλον η Σαβίνα βαρέθηκε στο σπίτι της φίλης της” Δεν είχε κοιτάξει ακόμα την οθόνη για να δει την αναγνώριση κλήσης και υπέθεσα ότι για τον Μάνο θα είχε άλλο ringtone. Η ματιά στο κινητό της δεν την ενθουσίασε.

“Περιορισμένη κλήση” είπε. Και μετά “Σκοτίστηκε. Ας μην είχες απόκρυψη” και πέταξε τη συσκευή πίσω στην τσάντα της. Μπήκανε βιαστικά στο αυτοκίνητο και με το που γύρισε το κλειδί βάζοντας μπροστά την μηχανή το τηλέφωνο ξανάρχισε να μιμείτε τον τραγουδιστή. Εκνευρισμένη ξανάνοιξε την τσάντα της, ξαναέβγαλε το κινητό, είδε ότι ήταν πάλι κρυφός ο αριθμός και το ξαναπέταξε μέσα. Κάτι είπε που δεν κατάλαβα. Κάποια βρισιά ίσως. Φύγαμε. Και μέχρι να φτάσουμε το τηλέφωνο επέμενε να μας ενοχλεί. Δε του δώσαμε σημασία μέχρι που φτάσαμε στο σημείο που θα χωρίζαμε. Έσβησε την μηχανή και καθίσαμε αμίλητοι στα καθίσματα μην έχοντας και πολλά να πούμε. Δεν είμασταν καθόλου τυχεροί αυτή τη φορά και είχα αμφιβολίες αν υπήρξε άλλη.

Με κοίταξε, μου έπιασε το χέρι με το μουσκεμένο από την νευρικότητα δικό της και μου είπε ένα “Ευχαριστώ” και όταν είδε ότι δεν ένοιωθα άξιος ευχαριστιών “Δεν φταις εσύ σε τίποτα, απλά δεν ήταν γραφτό”

“Θα σε πάρω τηλέφωνο αύριο, ή μάλλον σε λίγο, όταν φτάσεις σπίτι”

Έίδα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μέσα της. Το είχε μετανοιώσει; Και όπως με έτρωγε η αβεβαιότητα της στιγμής, εκείνο το καταραμένο κινητό ξανάρχισε το σπαστικό του τραγούδι.

“Έχω αρχίσει να το μισώ αυτό το τραγούδι” δήλωσε απαντώντας αυτή τη φορά στην επίμονη κλήση.

“Παρακαλώ!” ρώτησε μάλλον με αγένεια. Και μετά “Τι;!!” Συνοφρωώθηκε στην αρχή αγριεμένη και μετά

φοβισμένη.

‘Ποιός είναι;’ τι ρώτησα με νοήματα.

Ποιός . . . τι . . . κάνετε λαθ . . . “

Τα διαστήματα που τηςμίλαγε η φωνή στο τηλέφωνο δεν ήταν μεγάλα. Ήταν όμως αρκετά για να κάνουν το Μαριώ μου να φοβηθεί για δεύτερη φορά σε μικρό διάστημα από την πρώτη.

“Δεν είμ . . . κάνετε λάθος δεν . . . “ Αμυνόταν. Το έβλεπα και δεν μπορούσα να μπω μπροστά και να πάρω τα βόλια για κείνη.

Ξαφνικά απομάκρυνε το κινητό από το αυτί της και το κοίταξε σαν να ήταν ότι πίο μοιαρό είχαν κρατήσει ποτέ τα χέρια της. Σιχασιά, μίσος και μετά πάλι φόβος πέρασαν με αυτή την σειρά από το όμορφό της πρόσωπο. Με έτρωγε ζωντανό το τέρας της αγωνίας. Πήγε να μου πει κάτι και άρχισε να τρέμει. Πρώτα τα χείλη της, μετά τα χέρια και μετά ολόκληρη. Ήταν λίγο αβολα αλλά, έσκυψα προς το μέρος της σε μιά προσπάθεια να την αγκαλιάσω όπως μπορούσα. Τραβήχτηκε και εγώ ξαφνιάστηκα. Δεν το περίμενα. Ποιός ήταν; Τι της είχε πει για να την κάνει να φοβηθεί τόσο;

“Τι έγινε, ποιός ήταν;” ρώτησα με αγωνία.

“Δεν ξέρω” μου είπε και έσπασε. Διαλύθηκε στα αναφιλητά που την ταρακουνούσαν. Δεν μπορούσε να μιλήσει.

Περίμενα να ηρεμήσει κρατώντας της τα χέρια σχεδόν με το ζόρι.

“Πρέπει να φύγεις” μου είπε μετά. “Κάποιος μας είδε”

-IV- Στα δύσκολα

Και ξαφνικά όλα εκείνα που είχαν καθυστερήσει την απόφασή μας για μήνες, μας χτύπησαν στα μούτρα με ένα ειρωνικό χαστούκι και με το χαμόγελο του τσαμπουκά του σχολείου. Δεν είχα υποκύψει ποτέ στον Λαέρτη (μετά το σχολείο έγινε τραμπούκος κάποιου πολιτικού) και δεν θα το έβαζα κάτω ούτε τώρα. Είχα φάει τρεις μέρες αποβολή στέλλοντάς τον στο νοσοκομείο με μιά γονατιά στο κατάλληλο σημείο, αλλά από τότε, κανείς δεν μου είχε ξανακολλήσει. Η τωρινή κατάσταση όμως ήταν τραγικά απελπιστική. Δεν καθάριζα με μιά γονατιά στα μπαλάκια κάποιου. Πριν ο πανικός πάρει το πάνω χέρι, στάθηκα για μιά γρήγορη εκτίμηση της κατάστασης. Όσα ήξερα ήταν τα λίγα που μου είπε η Μαριώ μεταξύ πανικού, αναφιλητών και άγχους. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ακριβώς της είπε η φωνή στο τηλέφωνο. Κάποιος, που ακουγόταν “σαν σκουρασμένος τενεκές” της είχε πει ότι μας είδε αγκαλιά, ότι δεν ήθελε τίποτα και ότι θα την έπαιρνε τηλέφωνο αύριο. Αυτά. Στην αρχή μου φάνηκε περίεργο που κάποιος, του οποίου την φωνή δεν γνώριζε η Μαριώ, είχε στην διάθεσή του τον αριθμό του τηλεφώνου της. Εκείνη δεν ήξερε τι να υποθέσει και χωρίς να μου το πει με λέξεις, ήξερα ότι φοβόταν πως δεν θα την πίστευα. Όταν έφευγε όμως είδα το χάρτινο πωλητήριο κολλημένο στο πίσω μέρος του Κα και το πρόβλημα λύθηκε. Όμως εκείνο το περίεργο “δεν θέλω τίποτα, θα σε πάρω τηλέφωνο αύριο” τι ήταν; Ήταν φανερό ότι κάτι θα ζητούσε, αλλά τι; Λεφτά;

Ο Μάνος Κανάστας, εδώ και δώδεκα σχεδόν χρόνια σύζυγος της Μαρίκας, είναι γνωστός επιχειρηματίας στο κεφαλοχώρι μας. Όταν κάποιος αποφάσισε να εξηγήσει στην Μαριώ από που βγάζει τόσα λεφτά ο άντρας της, ήταν αργά. Η κόρη που είχαν μαζί ήταν ήδη δεκαοχτώ μηνών. Δεν το περίμενε. Αν και πάντα το θεωρούσε περίεργο ότι το όμορφο ‘καφέ Ολέ’ στην ταπεινή Τρωγλιανή Ιωαννίνων, μπορούσε να τους συντηρεί με τόση άνεση. Της είχε πει ότι “έκανε δουλειές με το χρηματιστήριο, είχε κάποιους δικούς του μέσα και του έδιναν τις σωστές πληροφορίες” και εκείνη το είχε χάσει. Που να φανταστεί ότι στην πραγματικότητα οι δουλειές του είχαν να κάνουν με τέσσερα μπαρ, έξω από το χωριό, από αυτά που είναι μόνο για άντρες. Το ένα μάλιστα (το ‘Fantasy’ το καμάρι του) και με ‘θέαμα’. Και απ’ότι λένε στην πιάτσα, αυτά δεν ήταν ούτε τα μισά. Ο Μάνος ήταν άγριος τύπος, κοντός, πολλά λιγδιασμένα καστανόξανθα μαλλιά, υπερτροφική κοιλιά, μισόκλειστη γκριζα ματιά αρουραίου, και με το άρωμα kouros να έχει ποτίσει ακόμα και το εσωτερικό του αυτοκινήτου του. Είχε και κάτι παλικάρια για ‘κολλητούς’.

Η Μαρίκα όμως δεν είχε πρόσβαση σε πολλά λεφτά. Του ζητούσε, της έδινε, αλλά σε λογικές ποσότητες. Και πάντα την τσέκαρε.

Ήξερε “η φωνή” τίνος σύζυγος ήταν η Μαριώ, ή έπαιζε στα τυφλά;

Και αυτό που έκαιγε εμένα: θα με άφηνε το Μαρικάκι να την βοηθήσω στα δύσκολα ή θα με άφηνε απ’έξω. Ξέρω ότι μου έχει εμπιστοσύνη, αλλά ίσως προσπαθήσει να με προστατέψει. Ίσως απομακρύνοντάς με, να προσπαθήσει να καλύψει εμένα και όχι τον εαυτό της.

ΟΙ σκέψεις, ταχύτερες από τα πόδια μου με πήγαιναν σε απελπιστικά δύσκολα σενάρια ζωής. Τα πόδια μου με έσπρωχναν όσο μπορούσαν πίο γρήγορα προς το χωριό, στην πλατεία. Φτάνοντας στο ρέμα, λίγο πριν την πινακίδα που καλωσόριζε τους επισκέπτες, σταμάτησα και ακουμπώντας το ασήκωτο άγχος μου στον γεροπλάτανο, έβγαλα το κινητό από την τσέπη του σακιδίου και πληκτρολόγησα τον αριθμό της.

“Τι θες;” το σήκωσε αμέσως “Πρέπει να σταματήσεις να με παίρνεις” μου δήλωσε αυστηρά. “Εντάξει, πήγαμε να κάνουμε κάτι και δεν μας βγήκε, άστο. Ίσως . . . δεν ξέρω . . . κάποια στιγμή . . .”

“Άκου να δεις” την διέκοψα με αγένεια, στερόντας της την ευκαιρία να πει κάτι για το οποίο ίσως μετάνιωνε αργότερα “είμαστε πάνω απ’όλα φίλοι, και αυτό δεν θέλω να αλλάξει. Ναι, εντάξει δεν μας βγήκε. Ήρθαν ανάποδα όλα. Μπορεί να μην ξαναέχουμε αυτή την ευκαιρία ή μπορεί να μην είναι γραφτό μας να την έχουμε

ποτέ. Αλλά η ζωή δεν είναι μόνο αυτό. Στο ξαναλέω. Πάνω απ' όλα αισθάνομαι φίλος σου και θέλω να το κρατήσω αυτό. Να το κρατήσουμε. Θέλαμε κάτι, δεν το πήραμε, καλώς. Πάμε παρακάτω. Δεν σε πήρα για αυτό και πρέπει να το ξέρεις. Πρέπει να δούμε μαζί τι θα κάνουμε για κείνο το τηλεφώνημα. Να μάθουμε ποιός ήταν, τι θέλει, τι θα κάνουμε, Μαζί. Όχι μόνη σου.”

“Δεν ξέρω Τρύφωνα, δεν θέλω να σε μπλέξω . . . “

“Αν υπάρχει μπλέξιμο είμαστε και οι δύο μπλεγμένοι είτε το θέλουμε είτε όχι. Μαζί μπλέξαμε, μαζί θα ξεμπλέξουμε.” η δήλωσή μου την έκανε να σταματάτησε. “Δεν θα σε ξαναπάρω τηλέφωνο σήμερα. Αλλά θέλω να με πάρεις αμέσως αν σου τηλεφωνήσει αυτός ο αχρείος. Και να θυμηθείς τι θα σου πει.” Νομίζοντας ότι την τρόμαξα με αυτά που είπα, προσπάθησα να την καλμάρω λέγοντας “Μάλλον δεν ήταν τίποτα, το πιο πιθανό είναι να μην σε πάρει κανείς τηλέφωνο. Κάν' ας πιτσιρικάς θά'ταν και ήθελε να σε τρομάξει”

“Και που τον ήξερε τον αριθμό μωρέ Τρύφωνα;” με ρώτησε με απελπισία

Είχα την απάντηση έτοιμη και δυνατή: “Όλος ο κόσμος ξέρει το τηλέφωνό σου. Είναι γραμμένο στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου σου. Αν δεν το πούλησες κι'όλας”

Σαν να άκουσα έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Την έκανα να νοιώσει καλύτερα και μου το είπε,

“Σ' ευχαριστώ Τρύφωνα, κάπως ηρέμησα τώρα. Μπορούμε όμως να μιλήσουμε πάλι αύριο γιατί είμαι σπίτι και ξέρεις . . .”

Ξέρω.

Και κάπως έτσι φτάσαμε στο τώρα.

Είχαμε πάει στο δασάκι μέσ' την τρελή χαρά για να δώσουμε ο ένας στον άλλο τα χρωστούμενα (σχεδόν δύο) μηνών. Τόσο καιρό το μόνο που μας κράταγε ήταν ο φόβος μην μας δουν μαζί, μην καταλάβουν οι λάθος άνθρωποι ότι “κάτι γίνεται με αυτούς τους δυό”, την κοινωνική κατακραυγή, το ξεβόλεμα από την ζωή μας. Είμασταν παντρεμένοι βλέπετε. Και οι δύο. Το Μαρικάκι με τον Μάνο και εγώ με την Ρήνα. Είναι και τα παιδιά στην μέση. Η Σαβίνα (της Μαριώς) και ο Περικλής (δικός μου). Και τώρα το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε είναι να ελπίζουμε ότι δεν θα ξανακούγαμε “την φωνή” και δεν θα μπλέκαμε σε καταστάσεις δύσκολες.

Ξεκόλλησα από το πλατάκι που με κράταγε όρθιο τόση ώρα και ροβόλησα για την πλατεία. Ο καιρός είχε γυρίσει. Ο Νοτιάς δεν ήταν καλοδεχούμενος, αρωστιαρή τον λέγαν οι παλιοί. Το στομάχι μου γουργούριζε από την πείνα και το μυαλό μου είχε μπλοκάρει.

Γιατί έπρεπε να είναι όλα τόσο περίπλοκα; Γιατί να κρυβόμαστε; Δεν κάναμε κακό σε κανένα. Στην πραγματικότητα δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι πιο όμορφο από δύο ανθρώπους που θέλουν ο ένας τον άλλον. Γιατί η κοινωνία που ζούμε μας έχει δεσμεύσει τόσο; Ο άνθρωπος δεν είναι μονογαμικός. Τόσες δεσμεύσεις, τόσος ρατσισμός, τόση υποκρισία. Από που ξεκίνησαν όλα αυτά; Γιατί να είναι απαγορευτικό να φτιάξεις μία παράλληλη σχέση με έναν τρίτο άνθρωπο; Όλοι ξέραμε ότι το μισό χωριό ξενοκοιμάτε. Μέχρι και η παπαδιά, περασμένα πενήντα, τις έκανε τις ζαβολιές της. Και λοιπόν; Ήταν ζωντανή! Ήθελε μιά αγκαλιά, κάτι που ο παπαδάσκαλος είχε πολύ καιρό να της δώσει. Και ο Δημήτρης ο υδραυλικός είναι γκέι και έχει σχέση με τον Σωτήρη, τον αδερφό του Μάνου. Κι' ο Μάνος, έχει απαγορέψει στον αδερφό του να έρχετε στο ‘Καφέ Ολέ’. Δεν θέλει ούτε να τον βλέπει. Τον θεωρεί προσβολή στην οικογένεια. Τι ειρωνία! Ο Σωτήρης έχει τελειώσει την φιλοσοφική, Εδώ και τρία χρόνια παρακολουθεί μαθήματα κοινωνιολογίας στο ανοιχτό πανεπιστήμιο, μιλάει πολύ καλά Αγγλικά και ξέρει και Γαλλικά, είναι ευγενικός και το επάγγελμα του συγγραφέα του δίνει περισσότερα από όσα θα μπορούσε να ξοδέψει. Και ο Μάνος, ένας νταβατζής, έχει περισσότερο αποδεκτή σχέση στην κοινωνία μας. Μόνο και μόνο επειδή είναι παντρεμένος με μία γυναίκα. Οι εκάστοτε σχέσεις του με τα ‘κορίτσια’ είναι αποδεκτές. Είναι άδικο. Το πόσο παράλογη είναι η κοινωνία μας γίνεται ορατό σε κάθε συζήτηση που αφορά ‘παράνομα’ ζευγάρια. Στο τέλος πάντα ο άντρας είναι το αθώο θύμα και η γυναίκα η πουτάνα που τον τύλιξε. Πάντα. Όλο και κάποιος θα βρεθεί να χτυπήσει την πλάτη του αρσενικού και να του δώσει συγχαρητήρια. Ενώ το θηλυκό θα απομονωθεί και θα παρακολουθείτε από όλο το χωριό. Για να μην παραστρατήσει. Πάλι.

Δεν ήξερα τι να κάνω. Κοίταξα το ρολόι μου και για άλλη μία φορά ξαφνιάστηκα. Κόντευε τρεις. Είχα φτάσει στην πλατεία, την είχα περάσει χωρίς να το καταλάβω και περπάταγα με τόσο γρήγορο ρυθμό που είχα ιδρώσει. Έπρεπε να πάω σπίτι. Να κάνω ένα μπάνιο, να φάω κάτι και να πάω στην δουλειά. Κάποιος με χαιρέτησε μέσα από ένα κίτρινο αυτοκίνητο. Ανταπέδωσα χωρίς να προσέξω ποιός ήταν. έστριψα στην Αχελώου και πήρα την ανηφόρα για το πατρικό μου.

Έπρεπε να περιμένω το αύριο. Ακόμα και αν ήταν αργά, δεν είχα άλλη επιλογή.

-V- Περιμένοντας την μπόρα

Φορτωμένο με τα άγχη της ημέρας το βράδυ ήρθε βαρύ. Αν και με άδειο στομάχι είχα φάει ελάχιστα. Εγώ ο κοιλοϊόδουλος! Αν είχα χρόνο θα ξάπλωνα στην μπανιέρα για λίγο. Αντί για αυτό, έκανα ένα γρήγορο ντους στα όρθια. Έπιασα τον εαυτό μου να τρίβει το σώμα μου με το σφουγγάρι με μανία και δύναμη ιδιοκτήτη που του έχουν λερώσει το σπίτι με γκραφίτι. Δεν βρήκα τίποτε να σβήσω. Η ευωδιά όμως του σαπουνιού δεν ήταν αρκετή για να υπερισχύσει της μυρωδιάς του ατμού που ένοιωθα να ανεβαίνει από μέσα μου. Ντύθηκα με καθαρό τζιν και πουκάμισο, έλεγξα τις τσέπες μου για κλειδιά, τηλέφωνο και λεφτά, πήρα την τσάντα με το φορητό υπολογιστή και έφυγα βιαστικός. Δεν είχα αργήσει, αλλά είχα ανεβάσει αδρεναλίνες. Σήμερα δεν ήταν μέρα για δημόσιες σχέσεις. Θα άφηνα τον αδερφό μου να ασχοληθεί με τις πελάτισες.

Με το που έστριψα στην Καρπενησίου είδα τον Παντελή να ξεκλειδώνει την ξύλινη πόρτα της εισόδου. Πάντα χαιρόμουν να τον βλέπω. Μικρότερος από ‘μένα κατά οχτώ χρόνια και καμιά τριανταριά κιλά, με περισσότερα μαλλιά (αλλά και μυαλά απ’ότι φαινόταν), δύο με τρεις πόντους ψηλότερος, έφερε φρέσκο αέρα στη μικρή μας επιχείρηση. Ενώ εγώ δεν είχα σπουδάσει, εκείνος τελείωσε την σχολή κομμωτικής με άριστα και έκανε και “μετεκπαίδευση” σε Γαλλία, Ιταλία και Αγγλία για δύο χρόνια πριν έρθει πίσω στο χωριό. Το ωράριο που δουλεύαμε ήταν έξι με δέκα το βράδυ. Το πρωί ήμασταν κλειστά. Πριν τις έξι δουλεύαμε μόνο αν είχαμε κάποιο ραντεβού. Σε ένα τέτοιο ραντεβού είχα γνωρίσει το Μαρικάκι.

Τα ξύλινα σκαλιά πρόδωσαν το βάρος μου και η φωνή του Παντελή ακούστηκε δυνατή και μπάσα:

“Κάνε δίαιτα, θα τις ξυλώσεις τις σκάλες” Το κωλόπαιδο με δούλευε ψιλό γαζί.

“Α να χαθείς μωρή κομμάτριά” ανταποκρίθηκα στο παιχνίδι της καλής διάθεσης. Αν κάποιος μπορούσε να με συντονίσει σε διαφορετικό μήκος κύματος και σε άλλη συχνότητα, αυτός ήταν ο αδερφός μου.

“Ξέρεις πόση ώρα είμαι εδώ;” προσπάθησε να με ψαρώσει.

“Αν κρίνω από την θερμοκρασία της κλειδαριάς θα έλεγα ότι μόλις ήρθες”

“Πως πήγε το ραντεβουδάκι παπού;” με είδε σε αντανάκλαση και κούνησε το κεφάλι του με απογοήτευση

“κατάλαβα, σου τά’πρηξε και σ’έδιωξε”

Δεν απάντησα. Είχα αποφασίσει να μη του πω τίποτα από όσα είχαν γίνει. Δεν υπήρχε λόγος να τον στεναχωρήσω.

“Τι έγινε ρε συ; Τόσο χάλια πήγε;” Σταμάτησε να με κοιτάει από τον καθρέφτη και γύρισε να με δει. “Θα μου πεις τουλάχιστον ποιά ήταν;”

“Έεε δεν πήγε καλά, τι θες να σου πω;” δεν με έπαιρνε να του πω ψέματα. Θα το καταλάβαινε αμέσως.

“Καλά, αφού δεν θες να ξεομολογηθείς . . . “ Βαριά βήματα στα σκαλιά έφτασαν για να με σώσουν, για την ώρα.

Οι Γιαπωνέζοι έπρεπε να αναθεωρήσουν τους κανόνες του σούμο. Το άθλημα έπρεπε να επιτρέπεται και στις γυναίκες. Έτσι θα έβρισκε και η κυρία Καλαπάκη (του δημάρχου παρακαλώ) την κλίση της. Κρίμα να πηγαίνει τέτοιο ταλέντο χαμένο.

Το βράδυ ήρθε και έφυγε χωρίς να το καταλάβω. Ο αδερφός μου έπαιξε το συνηθισμένο του θέατρο. Με δέρμα σκούρο μελαχρινό και φάτσα David Niven (χωρίς το μουστάκι) είχε πολλές επιτυχίες στο ασθενές φύλλο. Τόσες που στη δουλειά μας θα του δημιουργούσαν πρόβλημα. Στην πρακτική που έκανε στο Λονδίνο, ένας από τους συναδέλφους του, του έσκασε το μυστικό. Δεν ήταν γκέι, έπαιζε θέατρο. Για να αποφεύγει τα προβλήματα στην δουλειά. Και βέβαια ο Παντελής το υιοθέτησε. Έχει βέβαια κάποια προβλήματα με τους άντρες γενικά στο χωριό (στρέιτ και γκέι) αλλά τα καταφέρνει.

Όταν διαμορφώναμε το παλιό αρχοντικό σε κομμωτήριο, προσέξαμε μία γωνία δίπλα στην είσοδο, που είχε διαμορφωθεί σε κάτι που έμοιαζε με μπαράκι. Ο Παντελής δεν το σκέφτηκε καθόλου, η γωνία θα έμενε όπως ήταν. Με τεχνικές αναπαλαίωσης μετατράπηκε σε καφέ για τις πελάτισσες και γραφείο υποδοχής για μας. Συνήθως εκεί βρισκόταν μία από τις τρεις βοηθούς που είχαν ήδη έρθει. Σήμερα θα αναλάμβανα εγώ την εύκολη δουλειά του καφετζή.

Καθισμένος την περισσότερη ώρα μπροστά στον φορητό υπολογιστή μου, αντί να πρωτοστατήσω, έκανα δουλειά βοηθού και αυτό μόνο όποτε χρειάστηκε. Παρ’όλα αυτά στο τέλος ένοιωθα ταλαιπωρημένος. Όσο ο αδερφός μου έκανε τον εξομολογητή στις απαιτητικές πελάτισσές μας, εγώ είχα χωθεί με τα μούτρα στο internet. Έψαξα στην μηχανή αναζήτησης την λέξη ‘γάμος’. Τα αποτελέσματα ήταν πολλά. 380.000 μου έδειχνε. Έβρισκα μόνο εμπορικά ή εκκλησιαστικά site. Καμία σχέση με αυτό που έψαχνα. Όταν όμως περιόρισα την αναζήτηση γράφοντας ‘θεσμός του γάμου’ οι επιλογές μου περιορίστηκαν σε 10.500. Κάτι βρήκα εκεί.

<http://www.flytoistros.com/modules.php?name=News&file=article&sid=455&mode=nested&order=0&thold=-1>

http://www.epohi.gr/522006_social_bitsaxi_konstandopoulou.htm

<http://www.archive.gr/modules.php?name=News&file=print&sid=145>

http://ta-nea.dolnet.gr/print_article.php?e=A&f=18255&m=P10&aa=1

<http://www.odal.gr/anaparagogi.htm>

<http://xpsilikatzoy.wordpress.com/2006/03/16/0116032006/>

Είναι μόνο λίγα από τα κείμενα που κατάφερα να διαβάσω. Το θέμα εξετάζεται από πολλούς. Βρήκα και sites για πολυγαμικές κοινωνίες, γάμους ομοφυλοφίλων, φανατικών φονταμεταλιστών, προσωπικών απόψεων, και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Ζαλίστηκα, αλλά αυτό που πραγματικά ήθελα δεν το βρήκα. Το πως έχουμε καταλήξει σε μία κοινωνία, που την (υγειή κατά όλα) βούληση κάποιων ανθρώπων να βάλουν δεσμούς στην σχέση τους, την έχει μετατρέψει σε ‘ιερό’ θεσμό. Μόνη νόμιμη οδό για συμβίωση, τεκνοποίηση, οικογένεια. Πρέπει να εγκριθεί από την ‘εκκλησία’ και από το ‘κράτος’. Με λίγα λόγια το ζευγάρι δεν επιτρέπεται να έχει γνώμη επί του θέματος. Ή παντρεύονται ή είναι παράνομοι. Αν δεν είναι αυτό υποκρισία τότε τι είναι;

Προσπαθούσα να διώξω από το μυαλό μου το πρόβλημα. Αυτό έκανα τόση ώρα. Έπρεπε να περιμένω την μεταμόρφωση της απειλής σε πρόβλημα. Αυτό ήταν το δύσκολο κομμάτι. Και ήθελα το Μαρικάκι όσο καμιά άλλη γυναίκα.

Το βράδυ είχε φύγει γρήγορα. Ο αδερφός μου κουρασμένος είχε αράξει σε έναν από τους καναπέδες που είχαμε μπροστά από το καφέ. Με περίμενε. Κάθε βράδυ καθόμαστα εκεί για μισή ή και παραπάνω ώρα και μιλούσαμε. Είχα πολλά στο μυαλό μου και ένα από αυτά που με τσίγκλαγε ήταν ο Περικλής. Σε ένα μήνα

γινόταν οχτώ ο γιός μου. Και ήταν θηρίο ανήμερο. Ευτυχώς ο πατέρας μου δεν του χάριζε κάστανα. Η μάνα μου ήταν υπερπροστατευτική και εκεί κάπου τον χάλαιγε. Η Ρήνα είχε υποσχεθεί ότι σε δύο χρόνια θα σταματούσε την δουλειά της αεροσυνοδού. Είχαν περάσει σχεδόν εννιά από τότε που μου το είχε πει. Είχε πάρει προαγωγή και από τότε ο μισθός της είχε γίνει διπλός. Μετά την 11/9/01 οι αεροπορικές εταιρείες είχαν απολύσει πολύ προσωπικό. Στην Ρήνα είχαν προτείνει καλύτερη θέση με παχύλο μισθό. Και παρά τις αντιρρήσεις όλων μας τον δέχτηκε. Τώρα ερχόταν μία, το πολύ δύο φορές τον μήνα για τρεις - τέσσερις μέρες.. Για καλοκαίρι μαζί ούτε συζήτηση. Χριστούγεννα σε καμία περίπτωση. Μόνο το Πάσχα τα κατάφερνε και όχι πάντα. Το Σάββατο είχε νυχτώσει και αύριο το πρωί έπρεπε να πάω στο πατρικό μου, να πιούμε καφέ μέχρι να ξυπνήσει ο Περίκος και μετά η υπόλοιπη μέρα ήταν δικιά του. Συνήθως τον αφήνα από Παρασκευή απόγευμα στους δικούς μου. Ήταν ότι έπρεπε για όλους. Παρασκευές και Σάββατα ήμουν τόσο κουρασμένος που δεν είχα την υπομονή να κοντρολάρω τον Περικλή. Κάτι μου έλεγε ότι, αύριο, το ευχάριστο συνήθως Κυριακάτικο πρωινό δεν θα ήταν το καλύτερό μου. Έκλεισα τον υπολογιστή και κάθισα δίπλα στον αδερφό μου.

-VI- Προδότρα μνήμη

“Δεν πας καθόλου καλά”

Ο αδερφός μου με κοίταξε απογοητευμένος και σηκώθηκε από τον καναπέ. Παιρνώντας γύρω από το μικρό τραπεζάκι έβγαλε την ροζ πουκαμίσια που φορούσε για την δουλειά και την πέταξε σε ένα από τα σκαμπό του μπαρ. Πέρασε από κάτω από την μπάρα και έκανε αυτό που συνήθως έκανα εγώ. Πρώτη φορά. Άλλαξε την μουσική. Είδε ότι είχα γυρίσει και τον κοίταγα και μου χαμογέλασε. Στην ηλικία είχαμε αρκετή διαφορά, στα μουσικά γούστα πολύ λίγη. Έβγαλε το cd με την “μουσική super market” και έβαλε Pink Floyd. Το great gig in the sky. Μετά έκανε κάτι που δεν το περίμενα. Έβαλε δύο παγωμένα τσίπουρα σε μικρά ποτήρια και τα έφερε μαζί του. Ποτέ δεν χρειάστηκε να πούμε πολλά. Κάθισε δίπλα μου και περίμενε. Κάτι τον ρώτησα για την μία από τις κοπέλες που δούλευαν για μας. Μου είπε και για την σημερινή είσπραξη, για τον λογαριασμό του ΟΤΕ και τις προμήθειες που περιμέναμε. Και μετά σηκώθηκα και γέμισα τα τσίπουρα από το μπουκάλι στην κατάψυξη. Μέχρι και αυτήν την εποχή συνήθως ανοίγαμε τα τζάμια για να μπουν οι ευωδιές της νύχτας και να διώξουν το μείγμα από μυρωδιές αμμωνίας, λακ, καμμένων τριχών, χημικών βαφών, σαμπουάν, μαλακτικών και ένα σωρό σκευασμάτων. Αλλά σήμερα η υγρασία μούσκευε τα πάντα έξω. Το καλοκαίρι θα βάζαμε σύστημα εξαερισμού, αλλά μέχρι τότε έπρεπε να κάνουμε υπομονή. Τα σποτ του μπαρ αφήναν αρκετό σκοτάδι για να φαινόμαστε κλειστά απ’ έξω. Και ήταν ώρα “ανοιχτής καρδιάς”.

Τον ρώτησα στην αρχή. Τον εξήγησα ότι είχα πάει με μία παντρεμένη κάπου και μας είχαν δει. ‘Ηθελε να μάθει λεπτομέρειες; “Ακούω” μου είπε σαν να ήταν εκείνος ο μεγάλος αδερφός και θα μου έλυne το πρόβλημα με την πείρα του, όπως είχα κάνει τόσες φορές εγώ για ‘κείνον. Και τα έβγαλα όλα. Τα ξύλωσα από μέσα μου. Μέχρι που προσπάθησα να δικαιολογήσω και το Μαρικάκι. Όταν μου τελείωσαν τα καύσιμα σήκωσα το βλέμμα από το τραπεζάκι μπροστά μου και τον κοίταξα στα μάτια. Προσπαθούσε να μου χαμογελάσει, αλλά κάπου εκεί πίσω έβσκε μία μεγάλη γελάδα που την έλεγαν Ανησυχία.

“Αν δεν ήταν ο Κανάστας δεν θα ήταν κάτι σοβαρό, ήταν όμως μεγάλο ρίσκο να φας την γυναίκα του. Γαμώτο δεν είναι καν πελάτισά μας!” μου παραπονέθηκε άδικα.

Του χαμογέλασα, το κατάλαβε και μετά το θυμήθηκε. Με κοίταξε απορημένος και ρώτησε “Αρχές Αυγούστου δεν ήταν ο γάμος της Μπηλιώς; Από τότε; Και τι έκανες τόσο καιρό; Κόρτε; Α, δεν μας τα λες καθόλου καλά κύριε Σταμπέλη. Όχι, δεν μου αρέσει καθόλου αυτό”

“Για αρχή, ήταν 26 Ιουλίου. Για συνέχεια δεν τρέχει τίποτα το σοβαρό. Εντάξει μπορεί να μην το σκεφτόμαστε σαν ένα απλό πήδημα αλλά . . . “ Δεν πρόλαβα να τελειώσω την απολογία μου.

“Σκεφτόμαστε είπες; Όχι σκέφτομαι, εγώ, αλλά σκεφτόμαστε, μαζί; Ωχ γαμώτο!”

“Ρε συ, ηρέμησε, δεν τρέχει τίποτα”

Άρχισε να τραγουδάει κοροϊδευτικά 10cc “I’m not in looooooove / so don’t forget / it’s just a silly face / I’m going through” κοιτάζοντας το σκοτεινό ταβάνι όσο πιό θεατρικά μπορούσε.

“Γαμώτο ρε Παντελή άκου λίγο” τον παρακάλεσα “ Εντάξει μπορεί να την γουστάρω περισσότερο από το συνηθισμένο αλλά ξέρω ότι δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα παραπάνω από . . . “ κόλλησα.

“Θα σας κράζει όλο το χωριό, αλλά αυτό δεν είναι τίποτα. Αν το μάθει ο γουρούνος της, την έχεις κάνει από κούπες. Ούτε θέλω να σκέφτομαι τι είναι ικανός να κάνει αυτός ο λίγδας”

Ξαναέσκυψα το κεφάλι. Είχε δίκιο ο αδερφός μου; Μάλλον. Ανεξάρτητα από το αν είμασταν ερωτευμένοι ή όχι (εγώ πίστευα ότι δεν ήμουν, αλλά ούτε για το Μαρικάκι θα το έλεγα) αν μαθαινόταν θα μπαίναμε σε μελάδες. Όχι τόσο εγώ (ο Άντρας) όσο η Μαριώ.

Κάτι όμως άλλο τριγύριζε έξω από την πόρτα της θύμησής μου. Κάτι που σαν σκλήθρα ξύλου δεν με πόναγε, αλλά με ενοχλούσε.

“Τελικά έμαθες ποιός ήταν;”

Ξαφνιαστήκα με την ερώτηση. Μα τόση ώρα δεν κατάλαβε τι του έλεγα; “Μα καλά δεν κατάλαβες τίποτα;” Μπερδεμένος είπε ένα “Τι να καταλάβω; για τον μεθυσμένο λέω, έμαθες τίποτα;” και με ξύπνησε.

Πετάχτηκα πάνω αλαφιασμένος. Τον είχα ξεχάσει. Και δεν είχα τηλεφωνήσει καν στο νοσοκομείο. Φτού!!

“Τι έγινε ρε; τι έπαθες;”

“Ξέχασα να . . . έπρεπε να πάρω τηλέφωνο στο 166 και το ξέχασα. Γαμώτο μου!”

Κοίταξα το ρολόι. Έντεκα παρά τέταρτο.

“Έ καλά, πάρτους τώρα”

“Και τι να τους πω ρε Παντελή; Ότι το μεσημέρι είδα κάποιον που έμοιαζε με πτώμα , αλλά δεν ήταν, δεν του πρόσφερα πρώτες βοήθειες αλλά έφυγα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και τώρα οχτώ ώρες μετά παίρνω να σας το πω;”

“Έχεις δίκιο, αλλά μάλλον ο τύπος έχει συνέλθει μέχρι τώρα και την έχει κάνει απο ‘κει”

“Μακάρι να έχεις δίκιο, αλλά . . . δεν ξέρω, ίσως πρέπει να πάω πίσω στον Άη Γιάννη να ρίξω μία ματιά”

“Τι λες βρε τρελοκομείο! Ούτε την αρχή από το μονοπάτι δεν θα βρεις τέτοια ώρα. Άσε που έχει και ομίχλη έξω!”

Πήγα μέχρι το παράθυρο και τράβηξα τις κουρτίνες ίσα για να απελπιστώ λίγο ακόμη από την καταχνιά που είχε κυριεύσει τον κόσμο μου τόσο γρήγορα.

Ήξερα ότι δεν ήταν δικό μου φταιξιμο η κατάντια αυτού του τύπου εκεί στο δασάκι, αλλά επίσης ήξερα ότι θα μπορούσα να είχα κάνει κάτι. Τα όρνια με το διακριτικό όνομα ‘υποθέσεις’ άρχισαν να μου τσιμπολογούν το μυαλό. Όχι δεν θα έπεφτα σε αυτή την παγίδα. Έπρεπε να κάνω κάτι, αλλά όχι τώρα. Αύριο το πρωί.

“Πάμε αν θες μαζί αύριο το πρωί. Και αν είναι ακόμα εκεί παίρνουμε το 166, αν δεν είναι απλά φεύγουμε και το ξεχνάμε” με διάβασε όπως συνήθως ο Παντελής.

“Και αν είναι εκεί και τ’άχει τινάξει; Αν τον έχουν φάει τίποτα σκυλιά; Γαμώτο, έπρεπε να αφήσω την Μαριώ να φύγει και να του δώσω πρώτες βοήθειες, να κάνω κάτι”

“Είμαι σίγουρος ότι άδικα ανησυχείς, Αν μου τον περιέγραψες καλά,πρέπει να είναι εκείνος ο . . . πως τον λένε . . . τον ξέρεις, είναι ο μεγάλος γιός της Χαρίκλειας, του μανάβη μωρέ . . . Μπάμπης!” αναφώνησε με ενθουσιασμό για την ανακάλυψη.

“Για τον Λάμπη θα λες. Πολύ πιθανόν. Και αν έχεις δίκιο, που μάλλον έχεις, κάτι μου λέει ότι τα πράγματα είναι χειρότερα απ’ότι φάνηκαν στην αρχή”

Απορημένος και ανήσυχος ο αδερφός μου με κοίταξε. Το ‘γιατί’ του το έβλεπα δεν χρειαζόταν να το προφέρει.

“Έχω την ισχυρή εντύπωση ότι αυτός ο Λάμπης είναι φίλος του Κανάστα. Μάλλον όχι φίλος, συνεργάτης του. Δεν ξέρω τι ακριβώς σχέση έχουν αλλά τους βλέπω να μιλάνε συχνά οι δυό τους στο καφέ”

“Αν είναι έτσι, δες την καλή πλευρά”

Τον κοίταξα απορημένος. Υπήρχε και καλή πλευρά;

“Δεν χρειάζεται να αισθάνεσε ενοχές για ένα τομάρι σαν και του λόγου του”

“Για λέγε” ζητήσα να μάθω κάτι που ήξερε

“Λένε, και μη με ρωτήσεις ποιός μου το είπε, ότι δεν του ανανέωσαν την σύμβαση με τον δήμο γιατί ανακάλυψαν ότι ήταν αυτός που είχε δηλητηριάσει όλα εκείνα τα ζώα πρόπερσι”

Πριν από δύο περίπου χρόνια, όλο το χωριό είχε ξυπνήσει την Κυριακή το πρωί για να πάει στην εκκλησία (ήταν των Παρθένων) και αντίκρουσε ένα θέαμα απερίγραπτης βαναυσότητας. Δεκάδες ζώα, τα περισσότερα σκυλιά και γατιά, αλλά και κόττες, κουνέλια, νυφίτσες και άλλα ήταν σπαρμένα νεκρά στους δρόμους.

Μερικά από αυτά, ζωντανά ακόμα ξεψυχούσαν μέσα σε φοβερή αγωνία από τους πόνους. Κάποιος τα είχε δηλητηριάσει. Είχαν γίνει έρευνες βέβαια, αλλά δεν είχαμε μάθει τίποτα. Κάτι είχε πάρει τότε το αυτί μου για τον Κανάστα, αλλά δεν το πίστεψα. Αν όμως η αστυνομία είχε ανακαλύψει τον ένοχο ίσως να ήταν ο Κανάστας που καθάρισε για πάρτη του φίλου του. Ο αδερφός μου είχε δίκιο. Αυτός ο λεχρίτης δεν άξιζε να τον λυπάτε κανείς. Και ούτε με ενδιέφερε να μάθω τι δουλειά είχε εκεί μεθυσμένος και μεσ’τα αίματα. Πρόβλημά του.

Δεν ήξερα γιατί ήμουν τόσο κουρασμένος. Αν και είχα τρελή ανησυχία για το τι θα συνέβαινε αύριο, έπρεπε να πάω σπίτι και να προσπαθήσω να κοιμηθώ. Δεν ήξερα τι μας περίμενε και δεν βιαζόμουν να μάθω. Φοβόμουν πιο πολύ για το Μαρικάκι και όχι για τον εαυτό μου. Σηκώθηκα, πήρα τα κλειδιά από το συρτάρι και τα πέταξα στον αδερφό μου.

“Οκέι κλείνω εγώ” μου είπε “Πάρε με τηλέφωνο το πρωί να μου πεις τι έγινε”

Δεν με ρώτησε καν τι σκόπευα να κάνω.

“Σύμφωνοι, καληνύχτα” τον ευχαρίστησα κλείνοντάς του το μάτι και βγήκα στην κρύα και υγρή νύχτα.

-I- Δύσκολη νύχτα

Η υγρή ανάσα του φθινοπώρου με κάνει να τρέμω. Περπατάω γρήγορα για να ζεσταθώ και για να φτάσω πριν αρπάξω κρουολόγημα. Το μυαλό μου έχει γεμίσει με ‘αν’ και ‘τι’ και μιζέρια για όλα αυτά τα ‘γιατι’. Το δεκαεπτάρι G4 βαρύ στην πλάτη. Τα χέρια μου βαθιά χωμένα στις τσέπες βρίσκουν μόνα τους το κλειδί καθώς φτάνω στο σπίτι μου. Μόνος σήμερα, χωρίς τον μικρό μου άγγελο. Δεν θα καταφέρω να κοιμηθώ. Αφήνω τα πράγματά μου στην θέση τους. Αλλιώςτικά θα τα ψάχνω. Το δωμάτιο του μικρού είναι ανοιχτό. Μπαίνω μέσα και το χαζεύω. Η παιδική μυρουδιά του έχει ποτίσει τους τοίχους. Χρώματα πολλά με κυρίαρχο τα πράσινα στροβιλίζονται χαρούμενα. Παιχνίδια, παραμύθια, αναμνηστικά, χάνομαι στον κόσμο του προσπαθόντας για

άλλη μία φορά να θυμηθώ πως ήταν, πως ήμουν. Δεν πειράζω τίποτα. Αυτό που βλέπω εγώ σαν ακαταστασία είναι τάξη για τον μικρό μου Περικλή. Το σέβομαι απόλυτα. Δεν θέλω να φύγω από την όαση αυτή. Έξω караδοκούν τέρατα. Σκύβω όμως το κεφάλι και γυρνάω πίσω. Δεν κλείνω την πόρτα πίσω μου. Με το που βγαίνω από την πόρτα τα βήματά μου βαραίνουν. Σαν ποδοσφαιριστής που έχει καιρό να πληρωθεί. Σέρνω τα κιά μου ως το ψυγείο, λες και έχω όρεξη για φαγητό. Μέσα έχει τόσα πολλά φαγώσιμα που, η κάθε παράκληση της κοιλιάς μου για γεμίσει μετατρέπεται σε σιχασιά. Σαν τον τύπο στο “κουρδιστό πορτοκάλι”. Παίρνω ένα ποτήρι και το γεμίζω με χύμα κρασί από τον συνεταιρισμό. Ο καναπές, παλιός φίλος, με καλωσορίζει με ένα μουγκρητό.

Σκέφτομαι με πείσμα ότι δεν έχω μετανοιώσει για τίποτα, ίσα ίσα που έχω εκνευριστεί με την υποκρισία του κόσμου τούτου. Δύο άνθρωποι που θέλουν ο ένας τον άλλον. Και μια ολόκληρη κοινωνία γύρω τους να τους πνίγει. Γιατί; Γιατί εμείς οι άντρες θεωρούμε τις γυναίκες μας, ιδιοκτησίες; Γιατί οι γυναίκες μας θεωρούν κτήμα τους; Ανήκουμε ο ένας στον άλλον σε βαθμό που ορίζουμε εμείς οι ίδιοι. Ο καθένας μόνος του. Γιατί δεν είναι πιά απλά τα πράγματα;

Έχω ανεβάσει αδρεναλίνες και η νύστα δεν μου κάνει την χάρη να σιμώσει. Τελειώνω το κρασί και αποφασίζω ότι πρέπει να κάνω μία προσπάθεια να ξεκουραστώ. Όμως δεν αισθάνομαι κουρασμένος, μάλλον ταλαιπωρημένος. Στην κρεβατοκάμαρα γδύνομαι και πέφτω κάτω από τα σκεπάσματα. Το παλίο κόλπο του παπού ίσως δεν δουλέψει σήμερα. Αν δεν το δοκιμάσω όμως, θα βγάλω τη νύχτα ανάποδα. Κλείνω τα μάτια και αρχίζω το τρέξιμο. Σιγά σιγά στην αρχή για ζέσταμα. μετά αρχίζω να βρίσκω ρυθμό. Ο δρόμος γίνεται μονοπάτι, το μονοπάτι λιβάδι, το λιβάδι θάλασσα, η θάλασσα σύννεφο, η μέρα απόγευμα και όσο πάει σκοτεινιάζει. Και εγώ τρέχω, και όσο τρέχω οι σκέψεις μου κουρασμένες γλυστρούν και φεύγουν από πάνω μου. Πέφτουν κάτω, στον δρόμο, στο μονοπάτι, στο λιβάδι, στην θάλασσα, στο σύννεφο. Αδειάζω ολόκληρος, γίνομαι πιά ελαφρύς, μεγαλώνει ο διασκελισμός μου, περισσότερο, μέχρι να αρχίσω να πετάω. Πάνω από όλα. Μετά . . .

Ξύπνησα λίγο απότομα. Κάτι με χτύπαγε στο κεφάλι και αυτό δεν ήταν σωστό. Ο ρυθμός ήταν εκνευριστικά επίμονος. Μου θύμιζε μουσική από ταινία, γνωστή ταινία. Πέρασα τον φράχτη του ύπνου και προσπάθησα να ανοίξω τα μάτια. μπερδεμένος στα σκεπάσματα μισοσηκώθηκα και έψαξα για το ξυπνητήρι που . . . όμως δεν χτυπούσε έτσι, Ήταν . . . το τηλέφωνο. Γαμώτο! Πέταξα τα σκεπάσματα από πάνω μου και το μετάνοισα άσχημα. Το σπίτι ήταν παγωμένο. Κοίταξα γύρω μου μήπως υπάρχει κάτι για να το φορέσω στα γρήγορα, αλλά η συσκευή του τηλεφώνου επέμενε επιτακτικά. Τουρτουρίζοντας γυμνός και ξυπόλητος στο παγωμένο πάτωμα, μισοζαλισμένος από τον ύπνο, βάδισα όσο μπορούσα πιά γρήγορα προς το σαλόνι για να προλάβω να σηκώσω το ακουστικό. Δεν τα κατάφερα. Τουλάχιστον σταμάτησε να μου χτυπάει το μυαλό. Οι παντόφλες μου ήταν εκεί και αυτό ήταν καλό. Το πρώτο της μέρας. Μπήκα στο μπάνιο, φόρεσα το μπουρνούζι μου και . . . η συσκευή του τηλεφώνου ξανάρχισε το επίμονο σφυροκόπημα. Πετάχτηκα έξω, καλύτερα εξοπλισμένος αυτή τη φορά και απάντησα:

Μούγκρισα κάτι που ίσως ακούστηκε σαν “Παρακαλώ”

“Συνήθως δεν μ’αρέσει να με παρακαλάνε, αλλά σε ‘σένα θα κάνω μία εξαίρεση” Ο Παντελής στην προσπάθειά του να με ξυπνήσει.

“Της γιαγιάς σου το μπουγαδοκόφινο, τό’χεις δει νύχτα;” Τι ώρα να είναι άραγε;

“Της δικιάς μου όχι, αλλά της δικιάς σου αρκετές φορές και σε αρκετές στάσεις” χαμογελαστή απάντηση.

“Άει χέσου πρωί πρωί” Δέκα παρά τέταρτο

“Και ‘γω σ’αγαπάω αδερφούλη” και μετά “Καλημέρα” και το ‘κλεισε.

Γύρισα στο μπάνιο. Κάτι έπρεπε να κάνω σήμερα, κάτι σημαντικό. Χτες ήμουν με . . . ‘Ένα φορητό άδειασε πάνω μου τα χτεσινά γεγονότα σαν χαλίκια σε οικοδομή. Με την μία. Ακόμη και ο θόρυβος ήταν ο ίδιος. Θα μπορούσα να ορκιστώ ότι κόντεψε να με πνίξει η σκόνη. Ένοιωσα βαρύς και βρώμικος. Χώθηκα όρθιος στην ντουζιέρα και το ζεστό νερό στον σβέρκο μου άρχισε να με συνεφέρει. Δεν ήθελα να ξεκινήσει αυτή η μέρα. Ήθελα να ξυπνήσω μεθαύριο και όλα όσα με τάραξαν χτες να εξαφανιστούν. Σαπούνη και σφουγγάρι. Σαμπουάν. Νερό, πολύ νερό, καυτό και αναζωογονητικό.

Το πρωινό μου ήταν μία μπουγάτσα από τον φούρνο της κυρα Ζωής. Καφέ είχα μήνες να βάλω στο στόμα μου. Ήθελα να την πάρω τηλέφωνο, αλλά είχαμε συμφωνήσει να με πάρει εκείνη. Ή μήπως όχι, δεν θυμόμουν. Ξαφνικά είχα βρεθεί στην πλατία και με χαιρετούσε κόσμος. Προσγειώθηκα και άρχισα να ανταποδίδω προσπαθώντας συγχρόνως να μην πανικοβληθώ. Αφού σιγουρεύτηκα ότι κανείς δεν με κοιτάει παράξενα προχώρησα προς το σπίτι του αδερφού μου. Δεν ήξερα τι θα έκανα εκεί, απλά εκεί ήταν ο προορισμός μου για την ώρα.

Ήμουν ακριβώς απ’έξω όταν άρχισε να ουρλιάζει το κινητό στην τσέπη μου. “Κανάστα” έλεγε. ‘Αμήν’ σκέφτηκα για κάποιον περίεργο λόγο.

“Έλα”

“Καλημέρα καλέ μου” ήταν μόνη. Καλό αυτό.

“Όλα εντάξει, είσαι καλά, σε πήρε τηλ . . . “

“Δεν με έχει πάρει ακόμα κανείς τηλέφωνο, οπότε ηρέμησε” με κάλμαρε “Τώρα ξύπνησες;” τόσο χάλια.

“Έεε ναι μάλλον”

“Δηλαδή δεν έχεις ξυπνήσει ακόμα;” παράπονο ήταν αυτό τώρα;

“Εντάξει είμαι, δεν έχουμε νέα δηλαδή;”

“Όχι ακόμα, και είμαι λίγο νευρική, θέλω να σου μιλήσω” αυτό ήταν δήλωση.

“Ήθελα να σιγουρευτώ “Είσαι μόνη;”

“Ναι πολύ” Γαμώτο! “Αλλά δεν θέλω να μιλήσουμε στο τηλέφωνο, μπορούμε να βρεθούμε κάπου;”

“Εεε ναι, είσαι σίγουρη;”

“Κοίτα, ξύπνησα και είπα στον εαυτό μου ότι θα ξεκινήσω την μέρα μου κανονικά, θα πάρω σαν δεδομένο ότι αυτός που μου τηλεφώνησε χτες ήταν ένας πιτσιρικάς που δεν θα με ξαναπάρει τηλέφωνο και έτσι θα συνεχίσω. Αν με πάρει τηλέφωνο θα δω τι θα κάνω. Δεν θα κάνω την ζωή μου μαντάρα για έναν βλάκα.”

Ε λοιπόν αυτό ήταν το τελευταίο που περίμενα να ακούσω. Ήταν απίστευτη!

Κλείσαμε “τυχαίο” ραντεβού για τις έντεκα και τέταρτο στο καφέ του γυμναστηρίου. Αν την έπαιρνε τηλέφωνο ο “σκουριασμένος” θα μου τηλεφωνούσε αμέσως (την έβαλα να υποσχεθεί),

σαν να έπαιζε σκάκι, με μία κίνηση είχε σαρώσει κάθε μου προγνωστικό. Ανησυχούσα για ‘κείνη, και εκείνη ήταν που με καθυσήχασε.

Μπήκα στην αυλή του Παντελή και ανέβηκα τα σκαλιά για να φτάσω στην πόρτα. Είχα ανάγκη από ένα δυνατό τσάϊ Να ο λόγος που είχα βγάλει πορεία για το σπίτι του αδερφού μου. Επιτέλους είχα αρχίσει να ξυπνάω.

Καλημέρα Τρύφωνα!

-II- Μία άκρη

Ο Παντελής ήταν σχεδόν έτοιμος. Μείναμε σπίτι του για λίγα μόνο λεπτά. Είχε ραντεβού με πελάτισα μου είπε, ναι κάτι θυμόμουν, τι ώρα, εντεκάμιση. Δεν είπαμε και πολλά. Βγαίνοντας από την πόρτα, πριν την κλείσει, είπε “Α” και ξαναμπήκε μέσα. Κάτι είχε ξεχάσει. Κοίταξα κλεφτά και τον είδα να βάζει ένα κουτάκι προφυλακτικά στην τσέπη του. Βγαίνοντας έξω από την αυλή πιάσαμε την κουβέντα και έτσι μιλώντας φτάσαμε στον καφενέ. Παραγγείλαμε δύο τσάγια και καρυδόπιτα.

“Θα έρθεις το μεσημέρι;” ρώτησα υποψιαζόμενος την απάντηση.

“Χμ, μπορεί, αλλά μη το δένεις και κόμπο” μου χαμογέλασε.

“θα τσατιστεί ο μπαμπάς” δήλωσα “όχι ότι πειράζει βέβαια, αλλά . . .”

Δεν μου απάντησε, κατέβασε ένα πελώριο κομμάτι καρυδόπιτα και σκουπίστηκε. Μετά με κοίταξε με κείνο το χαμόγελο που είχε κρυμένο για να επανορθώσει τις σκανταλιές του.

“Έλα μετά το φαγητό να τους πεις ένα γειά”

“Άμα με αφήσεις να πάρω τον Περικλή στις κούνιες . . .”

Έβαλα τα γέλια. Την τελευταία φορά που έγινε αυτό, ο Περικλής με είχε τρελάνει στις ερωτήσεις τύπου ‘Τι είναι γκόμενα μπαμπά; Είναι και δική σου φίλη η κυρία Πόπη;’ και άλλες ανάλογες που με έφεραν σε δύσκολη θέση σε μία από τις σπάνιες φορές που στο Κυριακάτικο τραπέζι της μάνας μου έτυχε να βρίσκεται και η Ρήνα.

“Ναι βέβαια! Και τι θα του μάθεις αυτήν τη φορά; Πως να κοιτάει κάτω από φούστες;”

“Έλα ρε συ, αυτό το έχει μάθει καιρό τώρα, ο γιόκας σου έχει προχωρήσει πάραπέρα”

Τον κοίταξα με την ματιά που έλεγε “μην τολμήσεις” και του γέλασα.

“Τελικά δεν έγινε τίποτα ακόμη, δεν την πήρε τηλέφωνο” με ρώτησε αλλάζοντας θέμα.

“Όχι, ακόμη τίποτε, και ίσως να μην πάρει κι’όλας”

“Αφού σου το είπα, ήταν ένας πιτσιρικάς που έκανε πλάκα”

“Αφού και εγώ σου το είπα, πιτσιρικάς με σκουριασμένη φωνή;”

“Έντεκα και δέκα, πρέπει να την κάνω” με ξαναξύπνησε.

“Και δέκα! Έφυγα, πλήρωσε εσύ” τινάχτηκα απότομα από το κάθισμα. “Τα λέμε μετά, αν μπορέσεις έλα” και έφυγα βιαστικός.

Το σπίτι μου είναι ακριβώς από πίσω από τον καφενέ της πλατείας. Μπήκα κατ’ευθείαν στο γκαράζ και το Wrangler με μετέφερε γρήγορα στο Γυμναστήριο. Δύο λεπτά δεν πιάνονται για καθυστέρηση. Το καφέ του γυμναστηρίου είναι καταπληκτικό. Ξέρουμε όλοι πόσο όμορφο είναι, αλλά κάπως αμυδρά, γιατί το έχουμε συνηθήσει. Το κτήριο είναι διόρωφο, με ξύλινη στέγη, κυκλικό, με τον κάτω όροφο πισίνα και αποδυτήρια και τον πάνω μισό-μισό γυμναστήριο και καφετέρια. Όλος ο πάνω όροφος έχει τζαμαρία αντί για εξωτερικούς τοίχους, και το καφέ βλέπει όλη την Βάγια Κάλντα από κάτω του.

Μπήκα προσπαθώντας να δείχνω αμέριμνος και πιστεύω ότι τα κατάφερα αρκετά καλά. Χαιρέτισα κάποιους γνωστούς και έψαξα γύρω μου με τα μάτια. Καλύτερα που δεν είχε έρθει ακόμα. Βρήκα μία καλή θέση στην τζαμαρία και άφησα τις σκέψεις μου να αλωνίζουν αυτά που είχα σπαρμένα. Η σερβιτόρα με ξάφνιασε με χαμόγελο και έφυγε χαρούμενη που κατάφερε να κλείσει ραντεβού για βαφή και με την παραγγελία μου για χυμό πορτοκάλι. Άλλη μία πελάτισά μου, πλησίασε για να με καλημερίσει. Το ρολόι μου ψευδόταν ασύστολα λέγοντάς μου ότι ήμουν εκεί μόλις τέσσερα λεπτά. Με το ζόρι συγκρατούσα το χέρι μου που χάιδευε ξεδιάντροπα το κινητό στην τσέπη μου. Σε μία απελπισμένη προσπάθεια να μείνω ήρεμος άρχισα να κοιτάω επίμονα το καταπληκτικό τοπίο που είχε αραδιάσει η μαμά φύση στα πόδια μας.

Ο χυμός μου ήρθε σε ένα πελώριο ποτήρι και με ένα τεράστιο χαμόγελο. Χαμογέλασα και εγώ, αλλά όχι και ο εαυτός μου. Είχα αρχίσει να ανησυχώ. Εδώ και μισή ώρα το ρολόι του καφέ έδειχνε έντεκα και εικοσιδύο. Παρ’όλα αυτά ο δευτερολεπτοδείκτης του, λειτουργούσε μιά χαρά.

Πρώτα με περικύκλωσε το άρωμά της, μετά την άκουσα να λέει καλημέρα και να της ζητούν να κάτσει μαζί τους. Τινάχτηκα κάπως άτσαλα από το κάθισμα.

“Κυρία Κανάστα! Έχω κάτι σημαντικό να σας πω” Χαμόγελο συγχωρήστε-με-που-σας-διακόπτω-αλλά . . .

“Καλημέρα Τρύφωνα, τι κάνεις εσύ εδώ; Μη μου πεις ότι γυμνάζεσε;” Ω θεέ μου, είναι πιά όμορφη αμακιγιαριστή!

Φορούσε γαλάζια φόρμα γυμναστικής, αθλητικά παπούτσια, και είχε τα φρεσκολουσμένα, υγρά ακόμα, μαλλιά της δεμένα με μία σκούρα μπλέ κορδέλα. Το πρόσωπό της έλαμπε, κόκκινο από υγεία. Και το χαμόγελό της . . . Τρύφωνα δεν πάμε καθόλου, μα καθόλου καλά. Ξεροκατάπια και εκείνη το πήρε για ανησυχία.

“Ηρέμησε, μας βλέπουν” ψυθιριστά. Και μετά “δεν άργησα πολύ;”

“Εεε, όχι, όχι δεν άργησες” Ξαναχαμογέλασα ψεύτικα και μου το ανταπέδωσε.

“Δεν μπορώ να κάτσω για πολύ, αλλά έχω νέα.”

Πήρα βαθιά ανάσα και δεν μίλησα.

“Ξέρω ποιός με πήρε στο τηλέφωνο” και “είμαι σίγουρη”

Την κοίταγα άλλαλος και αγχωμένος. Περίμενα να μου πει ένα όνομα, και εκείνη . . . απλά με κοίταγε. Δεν άντεξα.

“Πως . . . σε ξαναπήρε; ποιός είναι; τον ξέρεις; είσαι σίγουρη;”

“Είμαι σίγουρη. Δηλαδή εννενήντα πέντε τα εκατό. Όχι δεν με ξαναπήρε, αλλά σήμερα που τον είδα με κοίταγε με ένα περίεργο χαμόγελο. Και η φωνή . . . είμαι σίγουρη πως είναι η δικιά του”

Μα τώρα τι κάνει; Προσπαθεί να κρατήσει το σασπένς; Γιατί δεν μου λέει ένα όνομα; Ίσως να μην είναι κοινός γνωστός. Αλλά πως είναι σίγουρη ότι δεν τον ξέρω. Ίσως να τον ξέρω αλλά δεν θέλει να μου το πει για κάποιον λόγο. Ένας παλιός εραστής της. Αυτό είναι. Δεν θέλει να ζηλέψω. Φοβάται ότι θα. . .

“Ο Νικήτας” δήλωσε απότομα

“Ποιός Νικήτας” δεν τον ήξερα, ο εραστής μάλλον.

“Ο Νικήτας βρε Τρύφωνα, εκείνος ο σιχαμένος, ο συνétairos του Μάνου με τα λιγδωμένα μαλλιά” γράψε λάθος για το ‘εραστής’

“Ένας ψηλός ξερακιανός με κάτι κόκκινες μπότες;” Καμποΐ τον λέγανε στον καφενέ, και καλό λόγο δεν είχε κανείς να πει για πάρτη του.

“Ναι αυτός ο, ο . . . άντε να μην πω”

“Και τι . . .”

“Δεν ξέρεις” με κοίταξε με νόημα “ότι θέλετε όλοι εσείς οι άντρες” μου είπε με παράπονο.

Γαμώτο, δεν μου άξιζε αυτό! Αλλά δεν θα τσίμπαγα. Να την βοηθήσω ήθελα και ήταν πελαγωμένη. Το ξεπέρασα.

“Να σε ρωτήσω κάτι” περίμενε να αμυνθώ για αυτό που μου είπε. Αλλά την αιφνιδίασα και μου άρεσε “Εκείνος ο Λάμπης, ξέρεις ποιόν λέω . . . “ μου έκανε νόημα πως ‘ναι, ξέρει’ απορημένη “τον είδες καθόλου σήμερα;”

“Όχι, αλλά τώρα που το λες, κάτι άκουσα το πρωί. Ο Μάνος έλεγε σε κάποιον στο τηλέφωνο για τον Λάμπη” σκέφτηκε λίγο και “Και μάλλον του έλεγαν κάτι για τον Λάμπη και απάντησε ότι θα πάει να τον δει”

Ξανασταμάτησε για να θυμηθεί καλύτερα και “Όχι, όχι να τον δει, δεν είπε να τον δει, να τον επισκεφτεί είπε” με κοίταξε προσπαθώντας να καταλάβει και με ρώτησε “Γιατί; τι δουλ . . . “ τόπιασε.

“Ναι ο Λάμπης πρέπει να ήταν μέσα στον θάμνο. Αλλά μάλλον δεν είναι σύμπτωση που ο συνétairos και ο . . . “ μπράβος του άντρα σου ήθελα να πω, αλλά το είπε η ίδια

“Ο μπράβος του άντρα μου, συνέχισε”

“Ναι, αυτός, και οι δύο δηλαδή ήταν στο ίδιο μέρος και μάλλον την ίδια ώρα”

“Ναι ανάθεμα την γκαντεμιά μου! Την ίδια ώρα με μας” εκνευρισμένη και ανήσυχη μαζί.

“Τουλάχιστον έχουμε μία άκρη. Πρέπει να μάθουμε τι έκαναν τα δυό τους εκεί”

“Φοβάμαι” μου είπε ψυθιριστά το Μαρικάκι και με έλυωσε.

Μέσα σε τόσο κόσμο δεν μπορούσα να της απλώσω το χέρι. Το έκανα με τα μάτια.

“Τώρα που ξέρουμε πέντε πράγματα, κάτι θα κάνουμε” της έκλεισα το μάτι με ψεύτικη σιγουριά για να την κάνω να αισθανθεί καλύτερα. Αλλά δεν είχα ιδέα τι θα έπρεπε, αλλά ούτε τι θα μπορούσα να κάνω.

-III- Μέχρι εδώ καλά

Το κομμάτι που παίζει τώρα είναι από ‘κείνα που βάζει στην διαπασών ο μπαρμπ’ Αντρέας για να διώχνει τα πουλιά από το χωράφι του. Δυνατός και χωρίς μελωδία θόρυβος. Η σιωπή μας είναι πιά δυνατή από την μουσική. Κοιταζόμαστε ολόγεια, βαθιά μέσα στα μάτια. Ο χυμός της (ένας θεός ξέρει που βρήκαν τα γκρέιπφρουτ) έχει γίνει ένα με τα παγάκια. Κάποιος πίσω μου καπνίζει πούρο που μυρίζει λες και είναι τριμένο γυαλόχαρτο τυλιγμένο σε φύλλα καρμπόν. Ήμαστε στο αναψυκτήριο του γυμναστηρίου πάνω από μία ώρα και δεν έχουμε πολλά να πούμε. Τουλάχιστον τίποτα που μπορεί να ειπωθεί με πολιτισμένο τρόπο, χωρίς να πεταχτώ πάνω και να βηματίζω πάνω κάτω κλωτσώντας την θεά τύχη και ότι άλλο βρω βολικό. Ήμουν σίγουρος για πολλά μέχρι χτες το μεσημέρι. Αλλά η ξαφνική ανατροπή, και στη συνέχεια, η σταδιακή βελτίωση της κατάστασης, με έχει πάει πίσω. Το πρόβλημα του Νικήτα, αν είναι τόσο απλό όσο ακούγονταν θα μπορούσαμε να το λύσουμε με κάποιον τρόπο. Ο Λάμπης μάλλον είναι σε κάποιο νοσοκομείο ή τουλάχιστον κλινής, αν η Μαριώ είχε ακούσει καλά. Και το πιά πιθανόν ήταν να μην μας είχε δει. Ο Μάνος μάλλον δεν

είχε ιδέα για το τι είχε συμβεί στον Άη Γιάννη. Και η Μαριώ; Μήπως μου κρύβει κάτι; Πολλή σίγουρη και άνετη μου φαίνετε. Στη θέση της θα είχα κλειστεί στο καβούκι μου περιμένοντας τα χειρότερα. Αμφιβολίες. Ερωτηματικά. Σαν κινούμενη άμμος με τραβάνε προς τα κάτω. Μου μπλοκάρουν το μυαλό και οι σκέψεις μερδεύονται σαν πετονιά πολυάγκιστρου. Επιστοσύνη. Πρέπει να αφεθώ στα έμπειρα χέρια της μοίρας και τα όμορφα μάτια της Μαριώς. Χαμογελάω αδέξια και ανοίγω το στόμα μου να την καθησυχάσω.

“Ανησυχείς ε;” ναι ρε γαμώτο μου! Ανησυχώ! Τι άλλο μπορώ να κάνω εκτός από το να κάθομαι εδώ και να ανησυχώ;

“Έ όχι και τόσο. Απλά οι τελευταίες εβδομήντα ώρες με έχουν αναστατώσει. Δηλαδή εννοώ και τους δυό”

“Και εγώ ανησυχώ αλλά για την ώρα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Έτσι δεν είναι; Τέλος πάντων, πάμε να φύγουμε; Και μάλλον θα φύγω εγώ, ας μη φύγουμε μαζί”

“Θα με περιμένεις κάπου . . . να συνεχίσουμε την κουβέντα μας;”

“Δεν νομίζω Τρύφωνα, όχι μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Έτσι κι’αλλιώς τι να πούμε”

“Ναι τι να πούμε. Και μετά;”

“Δεν ξέρω Τρύφωνα, πρέπει να το συζητήσουμε αυτό, αλλά όχι τώρα”

Με στεναχωρούσε και το ήξερε. Προσπαθούσε να μου χαμογελάσει αλλά δεν τα κατάφερε. Με μία μεγάλη γουλιά ήπια τον μισό το χυμό της και άφησε τον υπόλοιπο. Έσκυψε για μόνο μία στιγμή, σαν να ήθελε να πάρει φόρα να πει κάτι, πήρε αναπνοή, σήκωσε το κεφάλι της και . . .

“Πάω” μη φεύγεις ρε Μαρικάκι. Κάτσε λίγο ακόμα “Έχω αργήσει και θα ακούσω γκρίνιες”

Κοίταξα το ρολόι μου. Δωδεκάμιση.

“Και ‘γω. Πρέπει να πάω στο σπίτι του πατέρα μου” Σιχτίρ!! “Χάρηκα πολύ που τα είπαμε, χαιρετίσματα στον Μάνο” είπα κάπως πίο δυνατά.

“Και σεις χαιρετίσματα στην οικογένεια”

Και τι ήταν αυτό τώρα; Αμοιβαίο χαμόγελο κατανόησης;

Την άφησα να φύγει μόνη και πήγα μέχρι την άκρη του μπαρ να βρω την σερβιτόρα. Κατέβηκα τις σκάλες σαν ζαλισμένος και οδήγησα εξαιρετικά απρόσεκτα μέχρι το σπίτι του πατέρα μου. Το λάμπραντο του χασάπη, η κυρα Νικολίνα του συγχωρεμένου του Μπάτη και ένας νεαρός που δεν είχα ξαναδεί γλύτωσαν την δυσάρεστη εμπειρία της απότομης επαφής με τον προφυλακτήρα του wrangler από καθαρή τύχη. Πάρκαρα σχεδόν μέσα στον κήπο της γιαγιάς (η καϋμένη η γιαγιά είχε πεθάνει κάτι χρόνια τώρα, αλλά ο κήπος είχε μείνει δικός της) και προσπαθώντας να ηρεμήσω και να συγκεντρωθώ, ξέχασα να κλείσω το κινητό. Βασικός κανόνας και απαράβατος του κύρη του σπιτιού και πατέρα μου. Πριν καταφέρω να φτάσω στην πόρτα της αυλής άρχισε να παίζει την μουσική που είχε γράψει ο Mancini για τον ροζ πάνθηρα. Ήταν ο αδερφός μου.

“Πού’σουνά ρε;”

“Εγώ εδώ είμαι, στο σπίτι του μπαμπά, εσύ που είσαι;”

“Ναι καλά, σιγά μην έχεις το τηλέφωνο ανοιχτό στο σπίτι του μπαμπά”

“Μόλις έφτασα, με πρόλαβες δευτερόλεπτα πριν χτυπήσω το κουδούνι”

“Ναι το ξέρω, σε είδα από το παράθυρο. Έλα από πίσω, από την πόρτα της κουζίνας. Πρέπει να σου πω” για κοίτα που γίνονται και θαύματα “Και κλείσε το κωλοτηλέφωνο”

Πήγα από γύρω και περνώντας την γνώριμη αυλή πέσαν πάνω μου οι αναμνήσεις. Η πόρτα της κουζίνας κόντευε να διαλυθεί. Είχε βαφτεί τόσες πολλές φορές που σου έδινε την εντύπωση ότι η σκούρα πράσινη μπογιά ήταν το υλικό που την κρατούσε όρθια στην θέση της. Το υπόλοιπο όμως σπίτι είχε ανακαινιστεί. Συμπεριλαμβανομένων και όλων των κουφωμάτων. Εκτός της κουζινοπόρτας. Για κάποιο περίεργο λόγο η μάνα μου είχε πατήσει πόδι ο κυρ Ηλίας ξανάπιασε το πινέλο. “Καλά ρε Αφροδίτη, πως κάνεις έτσι; Δεν θα την ξυλώσω την πόρτα σου” είχε πει και είχε πράξει. Είχα σταματήσει εκεί έξω, μπροστά στην παλιά ξύλινη πόρτα σαν χαζός και αναρωτιόμουν πως κατάφεραν οι αναμνήσεις τόσων χρόνων να με ηρεμούν και να με ταξιδεύουν τόσο απαλά. Σαν να ήταν μόλις χτες άκουγα εδώ στην αυλή τον αδερφό μου να με φωνάζει να λείπει:

“Άντε ρε, τι θα γίνει θα έρθεις μέσα;” η φωνή ήταν πραγματική και έτσι μπήκα στην πελώρια κουζίνα της μάνας μου. Ο Παντελής μου τα είπε γρήγορα και τον έβαλα να μου τα ξαναπει. Ένα ανώνυμο τηλεφώνημα νωρίς το πρωί, έφερε την αστυνομία και ένα νοσοκομειακό στην κορυφή του λόφου του Άη Γιάννη. Ο Λάμπης (αυτός ήταν τελικά) βρέθηκε λιπόθυμος, σε άσχημη κατάσταση, αλλά χωρίς σοβαρούς τραυματισμούς εκτός από ένα άσχημο γδάρσιμο στην κορυφή του κεφαλιού του μάλλον από κάποιο κλαδί. Σύμφωνα με τους γιατρούς (και σε μετάφραση του Παντελή) το σώμα του, σε μία προσπάθεια να σωθεί από την κακή συνήθεια του Λάμπη να ξεχνάει να σταματήσει να πίνει ούζο, κατέβασε τον ρελέ και τον έστειλε για ύπνο παρά την θέλησή του. Αυτά.

“Και που τα έμαθες εσύ πουλάκι μου αυτά;” τον ρώτησα υποψιασμένος.

“Ααα έτσι είμαστε εμείς τα πουλάκια. Μιλάμε πολύ μεταξύ μας” με άδειασε με χαμόγελο πονηρό.

Και επειδή δύο μυαλά είναι καλύτερα από ένα του είπα και εγώ αυτά που είχα μάθει σχετικά με τον Νικήτα.

Έτσι κι’αλλιώς δεν θα βγάζαμε άκρη, αλλά η μαμά Αφροδίτη δεν μας έδωσε την ευκαιρία να συνεχίσουμε.

Τσίριξε

“Εδώ είστε βρε ‘σεις και σας ψάχνω; Να και ο άσωτος! Καλά βρε κέρατα, δεν γίνεται μία φορά να έρθετε μαζί; Ή τουλάχιστον να έρθετε και οι δύο στην ώρα σας; Επίτηδες το κάνετε για να συγχήσετε τον πατέρα σας;” και με χαμόγελο “Μπείτε μέσα και σας περιμένουμε, θα κρυώσει το φαί και ποιός τον ακούει μετά” και πιό σοβαρά μετά “Κι’εσύ μεγάλε να τον βοηθήσεις μετά με το αυτοκίνητο”

Το μεσημέρι πέρασε με οικογενειακή κουβέντα και διαφωνίες μικρού βεληνεκούς. Ο μικρός μου τους είχε κρατήσει χαρούμενους όλο το Σάββατο παίζοντας στην παιχνιδιομηχανή με τον παπού ποδόσφαιρο, και όλο το σημερινό πρωινό, με τις πάπιες στο ποτάμι. Γυρίζοντας από ‘κει, ο πατέρας μου είχε καταφέρει να σπάσει το κλειδί του αυτοκινήτου μέσα στην κλειδαρότρυπα και εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα περισσότερο από το να πάρω τηλέφωνο στην αντιπροσωπεία, και αυτό έπρεπε να περιμένει για αύριο. Η συνήθεια του πατέρα μου να κοιμάται αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό ήταν ότι έπρεπε για να λακίσουμε, αλλά όχι πριν πλύνουμε τα πιάτα και τα κατσαρολικά.

Το πρώτο που έκανα ήταν να ασφαλίσω τον Περίκο στο κάθισμα με την ειδική ζώνη για παιδιά. Μετά, πριν ξεκινήσω ενεργοποίησα το κινητό μου. Σε όλη την διαδρομή και όπως κάθε Κυριακή, ανέκρινα εγώ τον Περικλή και ο Περικλής εμένα. Κάτι η κατευναστική ενέργεια του πατρικού μου, κάτι ο μικρός μου γιός με τον παιδικό ενθουσιασμό και την αφέλειά του, λίγο το κρασί, η ψυχολογική πίεση που με είχε πάρει από κάτω το πρωί είχε πάει για σαλιγκάρια. Ήξερα πια ότι θα μπορούσα να χειριστώ την κατάσταση όπως και να προέκυπτε. Με καθαρό μυαλό και ώριμη σκέψη θα . . . το τηλέφωνο σαν από μηχανής θεός με γλύτωσε από την πικρή συνέχεια.

“Τρύφωνας Σταμπέλης;” ρώτησε μία άγνωστη φωνή

“Ννναι;” επιβεβαίωσα αβέβαια.

:Μάνος Κανάστας εδώ, θα ήθελα να μιλήσουμε και μάλιστα από κοντά. Είσαστε ελεύθερος σήμερα το απόγευμα ή θέλετε να πεεράσω από το κομμωτήριο;” Φτου!! Και ειρωνικό γελάκι ήταν αυτό ή κάνω λάθος;

“Ποιός είναι μπαμπά;” απαίτησε να μάθει ο Περικλής

“Εεε, κατά τις εφτάμιση είναι καλά;” κάπου με πολύ κόσμο ήθελα να πω, αλλά συγκρατήθηκα. “Είπατε πως θέλετε να μιλήσουμε, για τι πράγμα ακριβώς;” Πολύ φοβόμουν την απάντηση, αλλά έπρεπε να ρωτήσω.

“Για χτες το απόγευμα στον λόφο του Άη Γιάννη, αν με παρακολουθείτε κύριε Σταμπέλη” Α τώρα μάλιστα!,

Έξτρα κακό σημάδι η ειρωνία στην φωνή του.

“Χτες το απόγευμα είπατε;” το απόγευμα!! ποιό απόγευμα;

“Θα μπορέσετε να έρθετε στο καφέ “ολέ” στις εφτάμιση κύριε Τρύφωνα να πούμε δύο κουβέντες;”

“Εντάξει κύριε Κανάστα, εφτάμιση θα είμαι εκεί”

Και με ένα μάλλον απειλητικό “Θα τα πούμε” μου έκλεισε το τηλέφωνο. Ξανά από την αρχή.

-IV- Σύγκρουση

Άφησα τον Περίκο με τον Παντελή να παίζουν με την παιχνιδιομηχανή ποδόσφαιρο. Είπα στον αδερφό μου να χάσει με τακτ και να με πάρει τηλέφωνο σε μία ώρα και έφυγα.

Για τα δεδομένα του χωριού μας το καφέ “Ολέ” ήταν ιδανικό. Αν ήθελες να παίξεις χαρτιά ή τάβλι για να σκοτώσεις λίγη ώρα, αν ήθελες να πιεις φτηνό “μπομπάτο” ουίσκυ ή τσίπουρο, караβίσιο καφέ σε γυάλινο ποτήρι ή ζεστό ρακόμελο, αν δεν σε πείραζαν τα γρατζουνισμένα τραπέζια και το ξυνό ύφος της Φανής που το κράταγε για όσους δεν γούσταρε (δηλαδή για όλους), αν δε σε ενοχλούσε το νέφος από τα τσιγάρα τις ανάσες των θαμώνων και την καπνίλα από το τζάκι, αν τα σκυλάδικα ήταν αυτό που θεωρούσε μουσική, ε τότε ήταν ιδανικό μέρος για να το επισκεφτείς. Το πολύ για μισή ώρα. Η ατμόσφαιρα θύμιζε σαλούν στην Αμερική, τον καιρό που ακόμα υπήρχαν ινδιάνοι και βίσωνες. Μόνο που δεν ήταν ξύλινο. Εκείνη την ημέρα θα είχε την τιμή να γίνει πεδίο μάχης και μάλιστα με μπόλικο αίμα στα φτηνά τερακότα πλακάκια του. Η πόρτα του “Ολέ” δεν ήταν διπλή ξύλινη, αλλά αλουμινένια και βαριά.

Πάντα ξέχναγα ότι άνοιγε προς τα έξω. Σαν να ήταν φτιαγμένη για να διώχνει πελάτες και όχι να τους καλοδέχεται. Η γιγαντοοθόνη που κρέμοταν πάνω από την μπάρ έδειχνε κάποια κυρία που τραγουδούσε ένα γνωστό νησιώτικο τραγούδι (για αλλαγή). Είμαι σίγουρος, ότι το βράδυ, όταν (αν) έβγαζε όλο αυτό το μείκαπ θα ζύγιζε τουλάχιστον τρία κιλά λιγότερο. Κοντοστάθηκα για λίγο και έριξα μία ματιά γύρω. Αρκετοί γνωστοί αλλά όχι αυτός που έψαχνα. Φτάνοντας στην μπάρα με τα ποτά, η Φανή που με είχε καρφώσει με το βλέμα της από την ώρα που μπήκα, άφησε το πούρο που με απόλαυση κάπνιζε και χαμογελώντας ξυνά, μου έκανε νόημα να πάω επάνω. Δεν είχα ξαναπάει στον ημιόροφο. Το καφέ ήταν ψηλοτάβανο. κοντά στα οχτώ μέτρα ύψος. Αλλά το ένα τρίτο του μεγάλου κενού χώρου είχε μετατραπεί σε ημιόροφο. Ήταν φτιαγμένο από τσιμέντο και σκούρο γυαλί. Αργότερα (όταν ήταν ήδη αργά) έμαθα ότι το γυαλί ήταν, εκτός από αλεξίσφαιρο και ηχομονωτικό. Όπως και το υπόλοιπο δωμάτιο. Υποτίθεται ότι ήταν το γραφείο του Μάνου Κανάστα. Όμως, όποιον γνωστό και να ρωτήσεις θα σου πει διακριτικά ότι κάθε βράδυ ο Κανάστας μαζεύει την παρέα του εκεί για πόκα και θα σε αφήσει να υποθέσεις και άλλα.

Ανέβηκα άνετα τα σκαλιά και χτύπησα την πόρτα. Αναγκάστηκα να σπρώξω με δύναμη για να μπω και το έκανα χωρίς να περιμένω απάντηση. Παρ’όλη την μπόχα από το φτηνό αποσμητικό χώρου και την ένταση του σκυλάδικου στο ράδιο, το πρώτο πράγμα που πρόσεξα ήταν ένα άσπρο σαρίκι (:). Το οποίο βέβαια ήταν ο κεφαλεπίδεσμος του Λάμπη. Τον Κανάστα τον είδα μετά. Περιμένοντας να τον βρω οχυρωμένο πίσω από το γραφείο του, δεν τον είδα στα δεξιά μου. Ήταν δίπλα σε ένα έπιπλο σαν ξύλινο φαρμακείο βιδωμένο στον τοίχο και κράταγε ένα μπουκάλι με διάφανο υγρό.

“Βρε καλώς τον μορφονιό” δεν τον είχα ξαναδεί έτσι, το πρόσωπό του, αν και φαινόταν να προσπαθεί να χαμογελάσει, ήταν στεγνό και η ματιά του ήταν άγρια και σκληρή. “Καθίστε κύριε Σταμπέλη, καθίστε, έχουμε να κουβεντιάσουμε για ορισμένα θέματα εμείς οι δύο” έδωσε το μπουκάλι στον Λάμπη.

Αυτό δεν ήταν καλό και το ήξερα, αλλά εκτός από το να γυρίσω και να φύγω τρέχοντας η μόνη λύση ήταν να καθίσω να δω τι είχε να μου πει. Πόσα και τι ήξερε. Δεν μίλησα, βρήκα μία καρτέλα και κάθισα απέναντί του. “Όλα τα περίμενα αλλά αυτό πιά!!” κόννησε το κεφάλι του με προσποιητή απογοήτευση. Με κοίταξε ίσια στα μάτια. “Δεν φαίνεσαι να κολώνεις μικρέ, αλλά αν μου δώσεις λάθος απαντήσεις θα κανονίσω να μάθεις τι θα πει η λέξη ‘κολώνω’ από πρώτο χέρι”

Πάλι δεν έβγαλα μιλιά. Τον κοίταγα στα ίσα αν και κατά βάθος ήξερα ότι η αυτοπεποίθεσή του δεν βασιζόταν στον Λάμπη. Κοπνησε με δύναμη το ραδιόφωνο και εκείνο υπάκουσε.

“Λοιπόν για λέγε, που την έβγαλες χτες το απόγεμα;” κατ’ευθείαν στο θέμα.

“Κύριε Κανάστα με φωνάξατε εδώ για να συζητήσουμε για κάτι. Για τι πράγμα θέλετε να μιλήσουμε;”

“Κύριε Σταμπέλη αυτό κάνουμε. Συζητάμε, με τον δικό μου τρόπο. Εγώ ρωτάω, εσύ απαντάς” γέλασε ο μπράβος με την αστεία ατάκα του αφεντικού.

“Έχετε την καλοσύνη να μου πείτε ποιο είναι το θέμα της συζήτησης μας;” με υπομονή και επιμονή.

Φόρεσε το πιό άγριο βλέμμα του πριν ακόμη με κοιτάξει. Πήγε πίσω από το γραφείο του κι έκατσε βαριά στην πολυθρόνα που είχε εκεί. “Δεν είναι συνετό να παίζετε όσο είστε εδώ μέσα κύριε Σταμπέλη. Τουλάχιστον όχι μαζί μου” εκείνο το ‘-ζί μου’ πετάχτηκε από το στόμα του σαν ροχάλα. Κοκκίνησε για μία στιγμή, αλλά συγκρατήθηκε. Πήρε μία βαθιά ανάσα και με ξανακοίταξε απειλητικά.

Και εκεί που άρχισα να σηκώνομαι για να φύγω δήθεν αγανακτισμένος, στην πραγματικότητα φοβισμένος, άνοιξε το δεξί συρτάρι του γραφείου του και κάτι έπιασε. Όπλο; Δεν ήξερα. Δεν το έβγαλε από μέσα. Απλά το έπιασε χωρίς να το κοιτάξει καν, και μου χαμογέλασε ειρωνικά. Η παύση μου ήταν σύντομη. Ολοκλήρωσα την κίνηση και γύρισα να φύγω. Ο μεταλικός θόρυβος του οπλισμού ήταν σαν χαστούκι. Ακούστηκε καλολαδωμένο και επικίνδυνο. Αναγκάστηκα να σταματήσω. Τα πόδια μου είχαν κηρύξει απεργία. Και ενώ ήμουν μόνο τρία μέτρα μακριά από την πόρτα, τρία μέτρα από την υπέροχα μολυσμένη ατμόσφαιρα του καφέ “Ολέ”, ενώ την παρακαλούσα να ανοίξει μόνη της και να μου δώσει την ευκαιρία με ένα αλμα να βγω από την επικίνδυνη ζώνη, εκείνη . . . άνοιξε. Και μάλιστα με φόρα προς το μέρος μου. Μέχρι να ανοίξει τελείως, το μυαλό μου έτρεξε όσο δεν είχε τρέξει ποτέ. Πριν καταφέρω όμως να λυγίσω τα γόνατα και να συσπειρωθώ για να πεταχτώ έξω, ένα σώμα με μαύρο, μακρύ μέχρι τους αστραγάλους, δερμάτινο με αιμάτινα κόκκινες μπότες μου έκοψε τον δρόμο.

“Για που το ’βαλες εραστή;” Ο Νικήτας έκανε σκόνη κάθε ελπίδα μου να κάνω τον χαζό, αλλά και να δραπετεύσω από κει μέσα.

Ένοιωθα την γλώσσα μου σαν πελώρια καραμέλα που ζωντάνευσε και ψάχνει να βρει την έξοδο.

“Κύριε Σταμπέλη” άκουσα τη φωνή του Κανάστα πίσω μου. “Γυρίστε προς τα δω παρακαλώ, μην γίνεστε αγενής”

Γύρισα και ο Νικήτας με έσπρωξε πίσω στην καρτέλα που είχα καθίσει προηγουμένως. Ο Κανάστας κρατούσε στα χέρια του ένα πιστόλι μεγάλο σαν αυτό του επιθεωρητή Κάλαχαν. Και με σημάδευε. Αλλά κάτι άλλο παιζόταν εδώ. Ο Λάμπης ήταν όρθιος, είχε γύρει επιθετικά το κεφάλι και είχε τις γροθιές σφιγμένες. Θα προτιμούσα το κανόνι από τον Λάμπη, αλλά δεν κοίταζε εμένα.

“Τι ’ναι ρε τι έπαθες εσύ;” η απορία του Νικήτα ήταν ζωντανή.

Αντί για τον Λάμπη (που το μόνο που είχε καταφέρει να βγάλει από το στόμα του ήταν κάτι σαν ‘μπρογκχ’) απάντησε ο Κανάστας:

“Θα τα πούμε μετά εμείς. Να ξεκαθαρίσουμε πρώτα το θέμα του μορφονιού από ‘δω”

Κάποια επεισόδια είχα χάσει, αλλά αυτό ήταν το μόνο που είχα για σίγουρο.

Ο Λάμπης όμως είχε κάψει ασφάλειες. Άρχισε να περπατάει απειλητικά προς τον Νικήτα και όταν ο Νικήτας πέρασε πίσω μου, προς τα ‘μένα.

Απότομα και με απρόσμενη ταχύτητα το σκηνικό άλλαξε. Το δεξί χέρι του Νικήτα τυλίχτηκε σαν σώμα βόα γύρω από τον λαιμό μου και το αριστερό του κόλησε ένα, μικρό σε σύγκριση με το κανόνι του Κανάστα, αλλά το ίδιο θανατηφόρο, πιστόλι στα μούτρα του Λάμπη που τώρα ήταν υπερβολικά κοντά μου. Ο Νικήτας πρέπει να είχε ξεχάσει να κάνει μπάνιο τις τελευταίες τρεις βδομάδες και η αναπνοή του δεν μύριζε καλύτερα. Προσπάθησα, για κάποιον τρελό λόγο να δω που ήταν ο Κανάστας και δεν τον είδα. Αν και δεν ήταν δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο, πανικοβλήθηκα περισσότερο από ότι ήμουν ήδη. Άκουσα την φωνή του να γκαρίζει διαταγές του στυλ “Άφησε τον μη σε γαμήσω” και “φύγε από ‘κει παλιομαλάκα” και άλλα τέτοια χρήσιμα. Και μετά κόλησε στην ίδια προσταγή: “Άφησέ τον, Άφησέ τον, Άφησέ τον” και πίο επιταχτικά “Άφησέ τον, άφησέ τον” και μετά με παραλλαγή “Άφησέ τον είπα, άφησέ τον ρε μουνί μη . . . “ κάτι είπε αλλά μάλλον το έκανε την ίδια στιγμή που το έλεγε.

Η πιστολιά ήταν εκωφαντική και η μυρωδιά του μαρτυριού απλώθηκε αμέσως στο μικρό δωμάτιο. Για λίγα δευτερόλεπτα όλοι (ακόμα και ο Κανάστας) κοιτάγαμε γύρω μας να δούμε ποιός είχε πυροβολήσει ποιόν. Πριν απ’ όλους ξύπνησε ο Λάμπης και αυτό που έκανε ήταν αυτό που έγραψε στην μνήμη μου σαν πυρογραφία σε δέγμα. Όπως ήταν σκυφτός, με την κνήμη του Νικήτα στο μέτωπο, γύρισε τα μάτια προς τα πάνω, κοίταξε τον Νικήτα, χαμογέλασε ειρωνικά και σηκώνοντας προσεκτικά, απαλά θα έλεγε κανείς το κεφάλι, μη χάνοντας επαφή με το μέταλλο που του έγδερνε την μύτη τώρα, άνοιξε το στόμα του και εκεί που περίμενα να πει κάτι,

έχωσε την κάνη του όπλου ίσια μέσα στο στόμα του. Βαθιά μέχρι το λαρύγγι, και δάγκωσε δυνατά το όπλο. Με πείσμα. Ήμουν τόσο κοντά του που μύριζα την κοτόσουπα που είχε φάει. Τόσο κοντά που άκουγα τα δόντια του να χάνουν το σμάλτο τους πάνω στο μέταλλο. Έσπρωχνε με δύναμη με τις κόρες των ματιών του να έχουν σαλτάρει τελειώς.

Όταν ο Λάμπης τινάχτηκε σαν γάτα από σκουπιδοτενεκέ ακούστηκε ο δεύτερος πυροβολισμός. Ήταν πιό δυνατός από τον πρώτο, ή έτσι τουλάχιστον μου φάνηκε. Από 'κει και έπειτα δεν ξέρω τι έγινε. Δεν ξέρω καν αν λιποθύμισα. Μάλλον έπεσα κάτω. Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ. Τα επόμενα λεπτά έχουν φύγει με εισιτήριο χωρίς επιστροφή.

Θυμάμαι κάποιον με στολή να με ρωτάει αν έχω χτυπήσει πουθενά, αν πονάω ή κάτι τέτοιο. Μετά να με κουβαλάνε από τις μασχάλες.

Συνήλθα σε ένα άσπρο κρεβάτι με άσπρα σεντόνια, σε ένα άσπρο δωμάτιο με άσπρα παράθυρα και κουρτίνες, άσπρη πόρτα και δεν πονάγα πουθενά. Λίγο μόνο πονοκέφαλο είχα. Και μετά από λίγο η επίσκεψη μιάς νοσοκόμας με έπεισε ότι είμαι ακόμη ζωντανός. Μου είπε ότι είχα επισκέψεις και αν ήθελα να τους δεχτώ ή μήπως προτιμούσα να ξεκουραστώ λίγο και να έρθουν αργότερα. Την ρώτησα γιατί με έχουν εδώ και αν είχα κάτι σοβαρό.

“Ένα απλό σοκ έχετε, δεν είναι τίποτα, σας φέρανε εδώ προληπτικά. Αλλά καλύτερα να περιμένετε τον γιατρό. Θα έρθει σε μισή ώρα περίπου. Μην ανησυχείτε κύριε Σταμπέλη είστε μία χαρά. Αν θέλετε ένα χυμό ή κάτι άλλο απλά πείτε μου τώρα ή τραβήξτε το κορδονάκι από πανω σας.”

Είχε δίκιο. Το στόμα μου ήταν σαν παπούτσι ορειβάτη του περασμένου αιώνα μετά από τλαιπωρία δύο εβδομάδων. “Ένας χυμός πορτοκάλι είναι ότι πρέπει” χαμογέλασα. “Ποιός έχει έρθει;” ρώτησα με την ελπίδα ότι δεν θα είχε μάθει ο γιός μου τίποτα.

Μου ανταπέδωσε το χαμόγελο και κατάφερα να την δω σαν γυναίκα.

“Α, είναι και ένας αστυνομικός που περιμένει στο σαλόνι και ο πατέρας σας. Τι να τους πω;”

“Έεε, είμαι λίγο ζαλισμένος. Γίνετε να πείτε στον πατέρα μου να περάσει και στον αστυνομικό να έρθει αύριο;” “Αύριο δεν θα είστε εδώ μάλλον κύριε Σταμπέλη” μου είπε γελαστά και έφυγε.

-V- Το μετά

Πέρασα σχεδόν ένα εικοσιτετράωρο στο αστυνομικό τμήμα. Ήταν δύσκολο. Αλλά αυτά είχαν φύγει πια. Για καλή μου τύχη ο Λάμπης είχε μόνο τραυματιστεί. Άσχημα βέβαια, η σφαίρα του Νικήτα του έσκισε το μάγουλο, παίρνοντας μαζί της και αρκετά δόντια, πολύ αίμα και την ικανότητά του για σωστή άρθρωση. Αλλά είχε ζήσει. Και αναγκάστηκε όχι να τα πει (δεν μπορούσε καν να κουνήσει το σαγόني του τις πρώτες μέρες) αλλά να τα γράψει όλα στην αστυνομία. Ο Νικήτας όμως δεν τα είχε καταφέρει. Με μία σφαίρα στον λαιμό και άλλη μία στο στήθος και οι δύο από πιστόλι 44'άρι, δεν είχε καμία ελπίδα. Καμία ελπίδα δεν είχε ούτε ο Μάνος Κανάστας. Είχε ομολογήσει τελικά ότι αυτός πυροβόλησε τον Νικήτα, αλλά παίδεψε πολύ τους αστυνομικούς μέχρι να τα βγάλει όλα από μέσα του.

Την αστυνομία κάλεσε ένας πελάτης του μπαρ. Η δυνατή μουσική και η ηχομόνωση δεν είχαν αφήσει τον θόρυβο από τις κανονιές του Μάνου να φτάσουν στα αυτιά των πελατών του καφέ. Αλλά ο Λάμπης, χωρίς να έχει πλήρη αντίληψη των γεγονότων, γεμάτος αίματα και με το μισό του πρόσωπο να κρέμεται, βγήκε με γουρλωμένα μάτια και βουλωμένα αυτιά έξω από την πόρτα του ημιορόφου και άρχισε να ξερονάει το μεσημεριανό του (πίτσα και μπύρες) ανάμεικτο με κομμάτια από σάρκα και δόντια προς τα κάτω. Δηλαδή πάνω στους θαμώνες του μπαρ.

Η Φανή, αν και σκληρή γυναίκα, όταν κοίταξε προς τα πάνω και είδε το πρόσωπο του Λάμπη (και αυτό όχι ολόκληρο) φρίκαρε. Δεν πρόλαβε να βγει έξω στον δρόμο. Άδειασε κι'αυτή τα σωθικά της λίγο πριν φτάσει στην πόρτα της εξόδου.

Όταν έφτασε η αστυνομία, ελάχιστα άτομα από αυτά που ήταν εκεί είχαν μείνει. Οι μάρτυρες ήταν τρεις όλοι κι'όλοι και αυτοί είχαν δει και ακούσει ακόμη πιό λίγα. Ο Κανάστας βέβαια είχε φύγει. Αλλά δεν κατάφερε να πάει μακριά. Έκανε το λάθος να πάει σπίτι του πρώτα. Αγριοκοίταξε την Μαριώ που του άνοιξε την πόρτα και της είπε να τσακιστεί να πάει πάνω στην κρεβατοκάμαρα να τον περιμένει. Η Μαριώ, είδε τα αίματα στο πουκάμισό του και δεν είπε τίποτα. Χωρίς να την καταλάβει, άκουσε το τηλεφώνημά του στην αεροπορική εταιρεία για ένα εισιτήριο χωρίς επιστροφή και τον άφησε να φύγει. Μετά κάλεσε το αστυνομικό τμήμα.

Όλο το χωριό αναστατώθηκε. Πολλά βγήκαν στην φόρα. Την ίδια Κυριακή που έγινε το περιστατικό έκλεισαν το καφέ για την σήμανση. Δεν ξανάνοιξε ποτέ. Μετά από εντολή του εισαγγελέα έκαναν έρευνα σε όλες τις επιχειρήσεις του Κανάστα, αλλά και του Νικήτα Βδελού. Ήταν απίστευτο το τι βρήκαν και το πόσα άτομα εμπλεκόταν σε παράνομες δραστηριότητες μέσα και έξω από το χωριό. Επί ένα μήνα η αστυνομία έκανε εφόδους και μάζεψε κόσμο για ανακρίσεις. Και οι κατηγορίες ήταν πολλές. Μαστροπία, αρχαιοκαπηλία, εκβιασμοί και εκφοβισμοί ήταν τα σίγουρα. Αλλά ακουγόταν και άλλα. Δωροδοκίες σε πολιτικούς, μία τουλάχιστον ληστεία στο ταχυδρομείο μας (που είχε γίνει πριν τρεις μήνες) ένας βιασμός και άγριος ξυλοδαρμός μιάς κοπέλας και άλλα.

Τα περισσότερα από αυτά βέβαια τα έμαθα στην δίκη. Εγώ ελάχιστα θυμόμουν. Σοκ είχαν πει οι γιατροί και μου φόρτωσαν έναν δικό τους για να με βοηθήσει (έλεγε) ψυχολογικά. Δεν χρειάστηκε. ο μικρός μου γιός τα κατάφερε μία χαρά. Η Ρήνα ζήτησε και πήρε άδεια για λίγες μέρες και με αγκάλιαζε όταν τις πρώτες νύχτες πεταγόμουν πάνω μούσκεμα στον ιδρώτα τρομαγμένος. Δεν μου έλεγε τίποτα, μόνο με έπαιρνε αγκαλιά. Όταν

πιά είχαν περάσει όλα και το θέμα είχε αρχίσει να ξεχνιέται, της τα είπα όλα. Έκλαψε αλλά δεν μου ζήτησε εξηγήσεις.

Πέρασε πολύς καιρός μέχρι να μάθω το παρασκήνιο. Και αυτά τα έμαθα σκόρπια. Λίγα από την δίκη, λίγα από δικές μου υποθέσεις βασισμένες στα γεγονότα, και άλλα από φλυαρίες στο κομμωτήριο. Να λοιπόν τι είχε γίνει: Το ραντεβού με το Μαράκι εκείνο το απόγευμα είχε κανονιστεί από το τηλέφωνο. Με κάποιο τρόπο ο άντρας της το είχε μάθει και είχε στείλει τον Λάμπη. Ο οποίος είχε κρυφτεί στους θάμνους με μία φωτογραφική μηχανή και περίμενε. Κάποιος ήρθε από πίσω του και τον χτύπησε στο κεφάλι και του πήρε την μηχανή. Ο Λάμπης στις ανακρίσεις επέμενε ότι αυτός που τον είχε χτυπήσει ήταν ο Νικήτας. Αλλά η φωτογραφική μηχανή δεν βρέθηκε ποτέ. Είχα ακούσει επίσης ότι ο Νικήτας ήταν χρόνια ερωτευμένος με την Μαριώ. Και αυτό εξηγούσε πολλά. Την παρακολούθησα, το χτύπημα στο κεφάλι στον Λάμπη, το τηλεφώνημα που δεν ήταν απειλητικό, το ότι δεν είπε τίποτα τελικά στον Μάνο.

Είχαν φτάσει τα Χριστούγεννα και ακόμη τα απόνερα από την 'πολύκροτη υπόθεση των γκάνκστερ της Τρωγλιανής' όπως την χαρακτήρισαν οι εφημερίδες δεν είχαν σταματήσει. Η ζωή όμως, με λίγες εξαιρέσεις, είχε επανέλθει στα φυσιολογικά. Ο Περίκος μετά το καλοκαίρι θα πήγαινε σε παιδικό σταθμο, η Ρήνα επέστρεψε στην δουλειά της και τα ταξίδια της, ο Παντελής συνέχισε το θέατρο αν και όλο και λιγότερες γυναίκες τον πίστευαν, το κομμωτήριο δούλευε μία χαρά, το Μαρικάκι είχε κλειστεί στο σπίτι της στην αρχή, και μετά όταν κατάλαβε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να αποφύγει τους δημοσιογράφους και τα 'διακριτικά' βλέματα των συντοπιτών της τα μάζεψε κι' έφυγε. Ακούστηκε διάφορα τότε. Ότι πήγε πίσω στην μάνα της στην Θεσσαλονίκη, ότι έφυγε στο εξωτερικό με τα βρώμικα λεφτά του άντρα της, ότι ανάλαβε τις επιχειρήσεις του φυλακισμένου πια Μάνου. Μέχρι και φυλακή την έβαλαν με την φαντασία τους. Η Μαριώ, με το χαμηλό προφίλ, που όλοι αγαπούσαν με τον τρόπο που αγαπάει κανείς τα θύματα, από τις λίγες γυναίκες που δεν έδιναν αφορμή για σχόλια, είχε γίνει ξαφνικά θύμα στις φαντασίες, αλλά και στις φαντασιώσεις όλων. Και το κατάλαβε. Ίσως και να το φοβόταν από την αρχή. Στην πραγματικότητα κανείς δεν την είχε δει να φεύγει. Στην αρχή απέφυγα να την πάρω τηλέφωνο, όχι μόνο από διακριτικότητα, αλλά και γιατί φοβόμουν ότι υπήρχε περίπτωση να παρακολουθούν το τηλεφώνημά της. Αλλά δεν είχα και άλλο τρόπο να επικοινωνήσω μαζί της. Μετά, όταν όλα είχαν τελειώσει και οι ρεπόρτερς είχαν σταματήσει να κατακλύζουν τα τρία μικρά ξενοδοχεία της πολης, της τηλεφώνησα. Ήξερα μόνο τον αριθμό του κινητού της. Και το μήνυμα έλεγε ότι αυτός ο αριθμός δεν ήταν πια σε χρήση. Βρήκα από τον κατάλογο τον αριθμό του σπιτιού και τηλεφώνησα εκεί. Δεν το σήκωνε. Της έγραψα και γράμμα. Χωρίς συγγνώμες και απολογίες. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναβρεθούμε και το ήξερα. Παρ' όλα αυτά το ήθελα. Όχι για να την πάρω αγκαλιά. Μόνο για να μιλήσουμε. Της ζήτησα μόνο να μου τηλεφωνήσει. Τίποτε άλλο. Δεν πήρα απάντηση ποτέ.

Ήρθε ο καινούργιος χρόνος αγκαλιά με ένα βαρύ και γεμάτο βροχές και πλημμύρες χειμώνα. Λίγο πριν το Πάσχα όμως η άνοιξη έφερε τα πάνω κάτω. Οι θερμοκρασίες ανέβηκαν και οι λίγες ποτιστικές βροχές του Μάρτη μας έφεραν ευωδιές και θεάματα που χρόνια είχαμε να ζήσουμε. Μεγάλη Δευτέρα πια, και μέσα στην καλωσύνη και την ομορφιά τα νέα ήρθαν με την ντόπια εφημερίδα. Ο Μάνος Κανάστας, ντόπιος επιχειρηματίας και βασικός υπαίτιος για το φονικό του Σεπτέμβρη και αρχισυμμορίτης των 'γκάνκστερ της Τρωγλιανής' ήταν νεκρός. Στο άρθρο απλά αναφερόταν ο θάνατός του από βαριά μορφής βροχοπνευμονία. Φυσικά, κανείς από το χωριό δεν το πίστεψε. Και κανείς δεν ασχολείθηκε για παραπάνω από δύο-τρεις μέρες με το νέο αυτό. Ακούστηκε μόνο ότι το καφέ 'Ολέ' ήταν για πούλημα. Και μάλιστα σε 'ξένο' μεσίτη στα Ιωάννινα.

Δεν είμα σίγουρος πως το πήρα απόφαση. Το πρώτο Σάββατο του Απριλίου έκανα τα σαρανταπέντε λεπτά της διαδρομής μέχρι τα Ιωαννίνα και βρήκα το μεσιτικό. Η ευγενέστατη και φανερά έμπειρη στη δουλειά της κυρία Βατίστα μου εξήγησε την κατάσταση. Η τράπεζα δεν είχε καταφέρει να πάει την υπόθεση ούτε σε δίκη. Το μαγαζί ήταν στο όνομα της Μαρίκας Κανάστα και το είχε για πούλημα. Μου είπε και την τιμή, μου είπε και άλλα πολλά. Αλλά εγώ έβλεπα μόνο μία συνάντηση με το Μαρικάκι μπροστά μου.

Σάββατο βράδυ μετά την δουλειά μιλήσαμε με τον Παντελή. Και την Κυριακή το μεσημέρι συνεχίσαμε την κουβέντα μας στο σπίτι της μάνας μου. Στην κουβέντα μπήκε και ο πατέρας μας. Και πάνω που ακούγαμε τις αντιρρήσεις του κυρ Ηλία για την αρνητική αύρα που είχε αποκτήσει το καφέ, χτύπησε το κινητό μου. Με κοίταξαν και οι δυό σαν να είχα αποκαλύψει ότι το κρέας που φάγαμε πριν ήταν η γάτα της μαμάς. Αμήχανα και με συγγνώμες βγήκα έξω για να απαντήσω στο τηλεφώνημα. Βγάζοντας από την τσέπη μου την συσκευή, από συνήθεια κοίταξα να δω ποιός καλούσε. Συνέχισα να κοιτάω τόση ώρα που ξαφνικά σταμάτησε το κουδούνισμα. Κοίταγα ακόμη την συσκευή. Μετά κατάλαβα ότι είχα χαζέψει. Δεν το πίστευα, μήνες ολόκληρους περίμενα αυτό το τηλεφώνημα και τώρα είχα μία αναπάντητη κλήση από το Μαρικάκι. Έκλεισα το στόμα μου και πάτησα το reply. Κόλησα το συσκευή στο αυτί μου και άκουσα την φωνή της.